

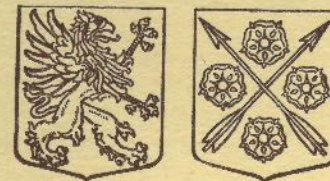
TIERPS TRYCKERI
AKTIEBOLAG
1951

Södermanlands-Nerikes Nation

MAJHÄLSNING

till landsmännen

24

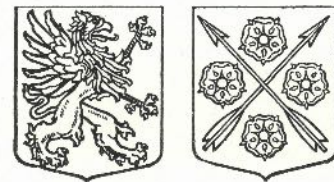
UPPSALA 1951

Södermanlands-Nerikes Nation

MAJHÄLSNING

till landsmännen

24

UPPSALA 1951

INNEHÅLL.

	Sid.
Från vår till vår	3
Landsmännen	12
Nationens ämbetsmän	15
Utgående balanser	17
In memoriam	19
Minnes Du	31
Strödda minnen från Södermanlands-Nerikes nation på 1890-talet. Av Walter Murray	31
När det nya nationshuset invigdes. Av Nils Lundqvist	34
Spexliv och leverne i seklets gryning. Av R. Hyltén-Cavallius..	39
På långfärd med madagaskariter. Av Nils E. Wetterstrand	42
Landsmaninna i brytningstid. Av Sigrid Söderbäck	45
Parkettgolv och kvinnoemancipation. Av Erik Hj. Linder	48
Trettioåret in memoriam. Av Gunnar Holmquist	50
Veteranerna	54
Upsalastudenten genom tiderna	55

Från vår till vår.

Så flyktade åter en vinter för ljumma sunnanbrisar och på nationen förnams den första föraningen av vårens ankomst — Hornboskapen inledde sin av vällyd flödande repetitionskurs inför majfirandet och få blevo i fortsättningen de stunder, då hyresgästerna på nationsvinden kunde glädja sig åt en välbehövlig studiero. Sista april stod för dörren men redan innan denna ännu slagits upp på glänt började festligheterna så smått.

Den 29 anlände nämligen med Enköpings-expressen landsmannen och notarien Karl-Gunnar Persson-Jemt och eftersom han just den dagen ingick i sitt 28:de år hade landsmännen funnit det skäligt med en enkel uppvaktning å Upsala Central. Så kom det sig att när tåget löpte in på stationen man fann Hornboskapen prydligt uppställd på perrongen, den röda vindsmattan utrullad och alltmer tätande led av landsmän i bakgrunden. Knappt hade tåget stannat, förrän Hornboskapen klämde i med Södermanlands regementets paradmarsch, och när den något konfunderade landsmannen slutligen klev ned på den röda mattan, höll fil. stud. Lennart Nordlund, för dagen draperad som kommunalborgmästare, ett kort hälsningstal, varefter Hornboskapen intonerade »Sköna Karl, välkommen».

Men endast ett stilla preludium var detta inför den kommande valborgsmässoaftonen, som för ovanlighetens skull gynnades av det mest utsökta väder. På eftermiddagen utdelades Ejnar Petris minne, vilket detta år tilldelades fil. stud. David Wirmark och i vårskymningen drog landsmännen i talrika skaror upp mot slottet och så med Hornboskapen i spetsen vidare mot Gillet, där en markant trängsel inte visade några som helst tecken att lägga sordin på stämningen. Efter aväten supé invaderades Värmlands nation, där förste kurator Carl Strandberg bestod värdarna en perfekt nedsabling och under natten fick smålänningarna, som i stora skaror hemsökte vår nation, röna samma öde.

Majmiddagen gynnades även den av en slösande vårsol, som skapade de bästa förutsättningar för en lyckad fest och de många äldre lands-

män, som sökt sig upp, tycktes också stortrivnas i kamratkretsen. Stridsövningarna vid Polacksbacken kunde ånyo återupptas, ledda av strategen, numera direktör för Sparfrämjandet Sven G. Svenson, och senare på kvällen samlades man åter i nationen där improviserad underhållning och gemytliga diskussioner kom timmarna att flyta snabbt.

Nya hornstötter få dagar därefter kallade åter landsmännen under nationsfanan, denna gång för kamp på de idrottsliga vädjobanorna. Med Hornboskapen i spetsen drog man genom staden ned till idrottsplatsen, där idrottslärare Bertil Åström välkomnade och poängterade betydelsen av denna vår nations kraftmönstring. Eftersom en vårbalsbiljett utlottades bland deltagarna, var tävlingsivern påfallande stor och mellan kraftproven kunde den, det så önskade, hämta förfriskningar — i form av saft och bullar — hos flinkå landsmaninnor.

Den 11 maj hölls vårterminens sista ordinarie landskap varvid till förste kurator valdes fil. stud. Lennart Nordlund. Fil. stud. Lennart Gustavsson omvaldes till bibliotekarie, till klubbmästare valdes jur. stud. Lars Sandin och till klubbmästarinna fil. stud. Birgit Gustavsson. Jur. stud. Eric H. Björkman valdes till nationens senior.

En värdig slutvinjett på det gångna läsåret bildade vårbalen, som kom att fylla alla högt ställda förväntningar. Kvinnan hyllades av fil. stud. Lennart Nordlund och teol. stud. Kersti Larsson lät kvinnlig charm och lyrisk skönhet förenas i ett anslående tal till mannen. Och så dansades våren ut efter alla konstens regler till dess kaffet i V-Dalass trädgård serverades.

Snabbt avfolkades härefter staden, Bastiljstormningen måste inställas på grund av manspillan, och inte förrän i medio av augusti började nationens puls åter slå. Den nye klubbmästaren ställdes snart nog inför sitt första eldprov genom att arrangera den obligatoriska kräfts-kivan, som avåts i Arkadiens pelarhall av ett 25-tal landsmän.

Länge dröjde det sedan inte förrän recentiorsströmmen började dra fram genom nationslokalerna och kuratelet fick under den kommande tiden utstå ett veritabelt stormanlopp av inskrivningshungriga och frågesjuka recentiorer. Närmare ett sjuttiotal hann med att matrikelföras innan recentiorsdagen randades. För att något inviga de nykomna i nationens mysterier hade kuratelet någon vecka dessförinnan kallat till en kombinerad informations- och förskändningsafton i nationssalen. Förste kurator hälsade välkommen och fil. lic. Sven G. Svenson gav en

ingående orientering om nationen och nationslivet innan skaran överlämnades till skändartrion jur. stud. Torsten Larsén, jur. stud. Bjarne Forss och jur. stud. Ulf Steneberg.

Den 25 september hölls höstterminens första ordinarie landskap och vid detta valdes till nationens hedersledamöter direktör Karl Wistrand, Stockholm, och landshövding Karl Johan Olsson, Örebro. Till senior valdes docent Bengt Hemberg.

Så grydde den dag då recentiorerna skulle upptagas i universitets och nationers hägn. I universitetets aula hälsade professor Robin Fåh-reus och studentkårens ordförande Per-Erik Brodin de nya välkomna och sedan följde solenn mottagning på nationen. Skändningarnas återinförande hade beslutats och trion Forss, Steneberg, Larsén i skepnad av Carl Carlsson Gyllenhielm, Radamuffo och Rotunda lyckades synbarligen i sin strävan att ingjuta skräck i den unga skara, som blygt trädde fram på nationsscenen.

Samtidigt härmed hade också nationen tillfälle hälsa sin stipendiat från Heidelberg, Ulla Feldmann, välkommen, och inviga henne något i sörmlänningars och närkingars upsalaseder. Ett utbytesstipendium hade nämligen under våren ordnats mellan Heidelberg och vår nation, och som nationens stipendiat hade utsetts fil. mag. Karin Löverot, som i början av november avreste till Tyskland.

Att Hornboskapen även långt in i oktober visade en sällan skådad livskraft får helt sin förklaring i att nationen lördagen den 21 oktober dukat till fest speciellt för denna sammanslutning i akt och mening att tillföra den något ekonomiskt stöd. Hornmusikerna svarade också vid denna fest både för underhållningen och dansmusiken, vilket borgade för, att det blåste friska fläktar genom den ärevärdiga nationssalen. Landsmännen syntes högeligen förnöjda och trivdes gjorde också musikanförfaren jur. stud. Torsten Larsén, inte minst några dagar senare, då han erhållit visshet om att inte mindre än 328 kronors festvinst kunde överföras till musikkontot för inköp och reparation av instrument.

Redan påföljande söndag kunde ett 70-tal landsmän ånyo samlas på nationen till ett tésamkväm i Hembygdsnämndens regi. Fröken Brita Leijonhufvud deltog som representant för Örebro Läns Hembygdsförbund och kåserade om Göksholms slott, medan nationens egna musikaliska och litterära förmågor svarade för inramningen av programmet.

Karl K-son Wistrand, nyinstallerad hedersledamot, i glatt samtal med fru Inspektor.

November kom och gåsmiddagen nalkades, Wibergska kannan putsades och nödiga anstalter vidtogs för att samla beslutsmässig nationsfullmäktige. Trots dyrtiden hade närmare 80-talet personer anmält sig till gåsmiddagen, därav många ur äldre studentårgångar. Sedan nationsfullmäktige under eftermiddagen hållit sina förhandlingar, samlades man vid 8-tiden kring de festligt dukade borden. Nyvalde hedersledamoten direktör Karl Wistrand var naturligt nog hedersgäst och hälsades vid middagen av förste kurator med ett versifierat tal. Ytterligare hyllning blev det sedan vid kaffet då Carl Cederblad dök upp och i ett spirituellt anförande plockade fram några glimtar från deras gemensamma upsalaår. Jur. stud. Torsten Larsén föredrog krönikan och jur. stud. Ulf Steneberg sökte i arternas uppkomst anknytningsband mellan kvinna och gås, och knappt var kaffet bortdukat så svävade landsmän och landsmaninnor ut i traditionell nationsfrançaise, vilken dock senare förbyttes i något mer moderna tongångar.

Eftersom den följande söndagen befanns vara en typisk mellansöndag, vad var väl då naturligare än att njuta av den vackra uppländska naturen, i all synnerhet som kung Bore klätt landskapet i den mest föröfriska vinterskrud. Sagt och gjort! I arla morgonstund embarkerade

30-talet landsmän Roslagståget mot Marielunds station, och efter en halvmilalång vandring genom vintriga skogar framkom truppen emot middagstid till Norredatorp, där landsmaninnorna kokade kaffe och landsmännen efter bästa förmåga bistod med vedhuggning eller strövade i terrängen. Kaffe och allsång jämte ringdans i den något kylslagna sportstugan livade snart nog livsandarna och fick tiden att flyta snabbt. Väl hemkommen bjöds skaran på glögg i nationssalen, och sedan underhöll nationens yngre förmågor med musik och gluntsång till framemot midnatt.

Medan sinnen ännu svallade efter de omdebatterade högtidstalen över Gustaf II Adolf och Karl XII hölls den 7 december höstterminens sista ordinarie landskap. På dagordningen stod bl. a. frågan om kungafirandets vara eller icke vara. Efter en långvarig debatt beslöt nationen för sin del rekommendera icke endast ett bibehållande av Karl XII- och Gustaf II Adolf-firandet utan jämväl också ett återupptagande av det 1946 inställda Gustav Vasa-firandet. Icke utan stolthet kunde mången landsman senare konstatera att vi som enda nation pläderat för bevarandet av samtliga tre kungafiranden. Till ny andre kurator valdes jur. stud. Ulf Steneberg, klubbmästare blev jur. stud. Ulf Peyron och klubbmästarinna fil. stud. Ingegerd Petersen. Fil. kand. David Wirmark tilldelades Nationens enskilda stipendium. Vidare föreslogs på landskapet inrättandet av ett Tredjekuratel för att i någon mån avlasta förste och andre kurator deras alltmer betungande plikter.

Endast Luciafirandet återstod och under närmare en månads tid hade flitiga och teaterbegåvade landsmaninnor varit i farten för att yxa till en underhållning, mäktig att tillfredsställa de kräsna landsmännen. Klubbmästarinnan Birgit Gustavsson hade också lyckats åstadkomma ett både spirituellt och omväxlande spex med aktuellt stoff både från kungafirande och landsmäns utfärder till Turkiet. Inte heller landsmännen låg emellertid på latsidan under Luciafestligheterna och de numera årligen återkommande Fem Lucas — en kvintett sångpigga nationsmedlemmar — gjorde stor lycka inte enbart på sin egen nation, utan också under repetitionsströvtåg på andra nationer i staden.

Efter denna hektiska höstfinal avreste landsmännen snart nog för att fira julen i hemmens sköten men redan i början av januari hade en så stor skara återvänt, att en julgransplundring ansågs vara av nöden. Efter nötknäckarafton i stor stil förpassades också granen med all önskvärd schwung ut i det fria, där den omsorgsfullt påtändes.

»Tyst på h-u-u-uset . . .» De fem Lucas i full aktion under trappsexan.

Vid första nationsnämnden beslutades som vanligt med acklamation att en slädfärd skulle arrangeras, men i enlighet med tidigare års praxis måste den även detta år inställas.

Vårterminens första ordinarie landskap hölls den 5 februari och härvid valdes till seniorer fil. kand. David Wirmark, fil. kand. Birgitta Lindqvist och jur. stud. Torsten Larsén.

Dräktafton i sjörövars tecken hölls den 24 februari, då det södermanlands-närkingska piratskeppet Amy Morgan löpte ut på sin första seglats. Stora salen hade för kvällen smyckats som skeppsdäck och framför salongen reste sig en stabil kommandobrygga från vilken förste piraten-kurator hälsade välkommen. Närmare tvåhundra mans besättning kunde under kvällen räknas in och att stämningen stod på toppen var inte att ta miste på. Man vill i samband med denna fest gärna nämna teaterdirektören fil. stud. Harald Rydberg, som på ett förtjänstfullt sätt bidragit med den konstnärliga utsmyckningen av piratskeppet.

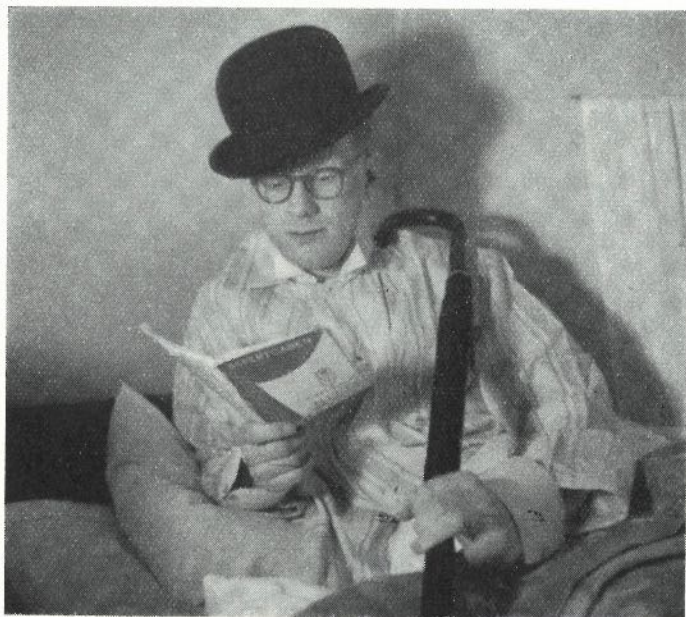

Envig mot staty arrangerade förste piraten-kurator Lennart Nordlund under sjörövaregasquen.

Redan följande dag avgick en buss fylld av förväntansfulla landsmän mot Stockholm. Ett markant intresse hade nämligen framkommit för den förestående bandyfinalen på Stockholms stadion mellan Örebro och Bollnäs. Tyvärr fick dock aldrig det manstarka närkesinslaget tillfälle gädja sig åt någon Örebro-seger.

I början av mars gästades nationen av Åsa folkhögskola som per buss kom på blixitvisit till Upsala. Klubbmästarinnan hade dukat kaffeborden i stora salen och medan gästerna läto sig väl smaka kåserade förste kurator om livet i Upsala medan andre kurator och jur stud. Torsten Larsén beledsagade kåseriet med sånginslag.

Återvisit i Åsa och Floda blev det för ett 30-tal nationsmedlemmar följande lördag. Hembygdsnämndens driftige ordförande hade nämli-

Att vara eller inte vara herr Konjander var frågan för fil. stud. Harald Rydberg efter den lyckade Asa-premiären.

gen i samråd med Torgil Ringmar ordnat repris på 1949 års lyckade bussutflykt. Gedigen underhållning hade också landsmännen med sig i bakfickan. En ensemble, helt hämtad från vår egen nation, framförde August Blanchés Hittebarnet, där fil. stud. Harald Rydberg gjorde stor succé i Konjanders roll. »Fyra kring en flygel» framträdde med nya och gamla paradnummer, bibliotekarien Lennart Gustavsson kåserade om Diktens och verklighetens Upsala och en sörmåland-närkingsk stråkensemble utförde några uppskattade musiknummer, innan man samfällt samlades till trivsamt tésamkväm.

En vecka efter den lyckade Asautflykten blev landsmännen i Upsala vid en intim teaterafton i tillfälle se en repris på Hittebarnet. Spelglädjen stod nu som tidigare på toppen, men konstateras kunde, att den ärevördiga nationsscenens format inte är av det slag, som tillåter gestikulära utsvävningar i större stil.

Under våren har nationen lyckats få till stånd ett stipendiatutbyte med S:t Johns college i Cambridge. Den engelske stipendiaten har redan anlänt hit för att lära svenska språket och möta upsalavåren och i början av juli blir det en landsman förunnat att under sex veckor bedriva studier i Cambridge. Att konkurrensen om det åtråvärda resestipendiet kommer att bli knivskarp kan man redan nu förutspå.

Från äldre landsmän och vänner har nationen även i år fått mottaga välkomna gåvor och donationer. Från fru Berglunds sterbhusförvaltning överlämnades doktor Frans Berglunds förut omtalade donation å kr. 24.211: 33. Röntan utdelas som stipendium på samma sätt som Nationens enskilda stipendium. Rektor Nils Lundqvist har liksom tidigare, detta år genom en gåva på 150:— kr. möjliggjort utdelandet av stipendiet Einar Petris minne. Allmänna stipendiefonden har ihågkommit av doktor E. Ordell med 100:— kr., av bankdirektör E. Jonson med 75:— kr., av bankkamrer C. Schmidt med 50:— kr. och av Veteranerna med 30:— kr. Oppunda härads rumsfond har av bankdirektör C. Westberg, Katrineholm, fått mottaga 50:— kr. Av doktor Bo Nelzén har nationen fått mottaga en silvertrumpet.

Till alla givare framför nationen sitt varma och värdsamma tack.

Till alla landsmän riket runt sänder nationen en vänligt varm hälsning.

Upsala i april 1951.

Lennart Nordlund.

Landsmännen.

1. Nyinskrivna.

	Född	Studentex. i	Fak.				
John Allander	18/11 24	Stockholm	vt 43 J	Göran Stenkula	1/9 28	Solbacka	vt 50 M
Visvaldis Slankis	16/7 07	Riga	vt 28 Fh	Elin Holmbäck	8/4 31	Uppsala	vt 50 Fh
Göran Andrén	20/11 29	Örebro	vt 49 M	Eva Forsselius	11/4 30	Nyköping	vt 49 Fh
Mona Nöjd	9/11 31	Eskilstuna	vt 50 Fh	Olof Renck	19/5 33	Strängnäs	vt 50 Fn
Anders Fröman	7/8 31	Luleå	vt 50 Fn	Anna-Nora Mannerfelt	18/9 30	Sigtuna	vt 49 Fh
Klas Frieberg	19/9 30	Örebro	vt 49 Fn	Bengt Karlsson	26/12 30	Örebro	vt 49 Fh
Olof Söderberg	30/12 30	Eskilstuna	vt 49 Fh	John Löweberg	26/12 27	Västerås	vt 48 J
Nils Otto Bergstrand	22/3 28	Uppsala	vt 49 J	Ingrid Kronsjö	20/2 32	Solbacka	vt 50 J
Jan Widebeck	9/5 31	Nyköping	vt 50 M	Rune Pierre	4/8 29	Strängnäs	vt 49 Fh
Holger Hansson	27/9 31	Nyköping	vt 50 M	Walter Björk	4/12 28	Örebro	vt 50 Fn
Jan Wålinder	28/7 31	Nyköping	vt 50 M	Berit Spång	11/6 31	Eskilstuna	vt 50 Fh
Rune Andersson	18/3 28	Nyköping	vt 48 Fh	Lars Berglund	2/1 28	Örebro	vt 49 J
Matts Essén	9/5 32	Uppsala	vt 50 Fn	Sven Fält	30/1 28	Örebro	vt 48 Fh
Sven Åke Forsberg	4/6 31	Strängnäs	vt 50 M	Hans Thulin	20/2 31	Eskilstuna	vt 49 Fn
Anne-Marie Lenander	28/1 32	Örebro	vt 50 Fh	Erik Larsson	8/9 30	Örebro	vt 49 Fh
Lennart Åqvist	11/3 32	Örebro	vt 50 Fh	Alfred Råstas	20/3 04	Tallin	vt 25 J
Nils Arne Rundqvist	26/4 30	Örebro	vt 49 Fh	Gunilla Karre	23/2 30	Eskilstuna	vt 49 Fh
Nils Wikstad	28/12 30	Eskilstuna	vt 49 Fn	Alberts Lazdins	17/6 20	Riga	vt 39 Fh
Inga Andersson	8/7 31	Eskilstuna	vt 50 Fh	Gunnar Wiman	31/8 30	Eskilstuna	vt 49 Fh
Gunnar Hult	25/3 30	Örebro	vt 49 Fh	Nils Bremberg	27/5 31	Eskilstuna	vt 49 Fh
Göran Zetterblom	5/10 30	Strängnäs	vt 49 Fh	Ingemar Wirén	31/3 30	Örebro	vt 49 Fh
Gun Nilsson	4/3 31	Nyköping	vt 50 Fn	Stig Åkerström	16/1 29	Örebro	vt 49 Fh
Ulla Hornfelt	4/5 31	Uppsala	vt 50 Fh	Berndt Bodin	16/1 28	Örebro	vt 49 J
Bo Jung	4/5 31	Nyköping	vt 50 Fn	Anna-Lisa Schelin	15/10 30	Sigtuna	vt 50 Fh
Lars Ramström	22/6 31	Eskilstuna	vt 50 Fn	Ingegerd Kristensson	11/1 29	Stockholm	vt 49 Fh
Inga Westerlund	12/4 29	Strängnäs	vt 49 J	Sten-Gustaf Delin	14/11 30	Sigtuna	vt 49 J
Kerstin Norbäck	13/1 31	Nyköping	vt 50 Fh	Ulf Pehrson	28/7 29	Örebro	vt 49 J
Carl-Uno Sjöblom	2/9 30	Örebro	vt 49 Fh	Janis-Osvalds Pilmanis	1/4 12	Riga	vt 32 T
Lars Lind	7/2 25	Lund	vt 49 Fh	Wolfgang Bordthäuser	26/5 25	Buntelusche	vt 43 T
Sture Hemming	28/12 27	Örebro	vt 49 Fh	Bjarni Bjarnason	28/4 28	Reykjavik	vt 50 Fh
Harald Rydberg	29/8 28	Örebro	vt 49 Fh	Ulla Furås	23/7 30	Örebro	vt 50 Fh
				Gertrud Viksten	2/12 29	Örebro	vt 50 Fh
				Lars Sköld	1/8 29	Örebro	vt 49 Fn
				Martin Hammargren	20/5 22	Norrköping	vt 42 Fh
				Hans Koark	4/8 21	Leipzig	vt 39 Fn
				Lennart Norman	22/2 29	Uppsala	vt 50 Fh
				Lars Bremberg	11/6 27	Eskilstuna	vt 45 Fh
				Gunilla Appelgren	10/12 30	Örebro	vt 50 Fh
				Margareta Colliander	26/8 30	Stockholm	ht 50 Fh
				Staffan Bergsten	12/11 32	Stockholm	vt 50 Fn
				Bo Blomquist	8/9 24	Örebro	vt 44 J
				Börje Bager	18/4 29	Djursholm	vt 48 M

Göran Franklin	19/2	31	Örebro	vt 50 M
Märta Gerzén	5/2	27	Uppsala	vt 50 Fh
Lahja-Kylliki Sundberg	14/7	16	Konvola, Finland	vt 36 Fh

2. Examinerade.

Praktisk-teologiska prov:

10/5 Gunnar W. Wahlberg

Teologie kandidatexamen:

31/1 C. Eigil Forsner

Juris kandidatexamen:

17/4 L. Göran Appelgren

5/5 Kerstin G. E. Ekmark, f. Ygberg

30/6 Görel M. Bergsten

18/8 Björn Å. Fogelberg

29/9 N. H. Sigvard Agren

5/12 E. Ingemar Ögren

15/12 Tord M. I. Widebeck
Britt-Marie Geffcken*Medicine licentiatexamen:*

21/4 Lars-Erik Hansson

23/5 H. Ann-Mari Lilliehöök

19/6 John G. Söderberg

14/12 Curt-Lennart Tivenius

Medicine kandidatexamen:

20/2 Bo A. Nilsson

23/5 N. Yngve Hofvander

25/9 E. Gunnar Stenninger

14/12 K. O. Lennart Biörkhagen

Per E. Gerzén

Tord A. Karlefors

Efterprövning i filosofie licentiatexamen:

15/9 Lars A. Hellberg

Filosofie licentiatexamen:

26/5 Visvaldis Slankis

15/9 Göte S. Carlid

Torgil T.-A. Magnusson

15/12 Sven A. Larsson

31/1 Bengt E. Anell

Olov Lönnqvist

20/3 Bengt Rundblad

Efterprövning i filosofisk ämbetsexamen:

31/10 Kerstin M. Ericsson

15/12 Gudrun Kilberg

Filosofisk ämbetsexamen:

26/5 C. Bertil Gejrot

15/9 Kerstin M. Ericsson

31/10 Anna-Britta Brushammar

E. Arne E:son Warenberg

15/12 Karin M. Löwerot

J. Birger R. Pejler

Lisa Söderberg

Efterprövning i filosofie kandidatexamen:

31/3 J. (Hans) Christiansson

31/1 L. O. (Olle) Näsman

Filosofie kandidatexamen:

26/5 P. Eric Edlund

U. Britta Franklin

Lars Erik Frieberg

Ulla M. Josefsson

Sonja I. Svensson

Gunhild M. G. von Sydow

Inger M. Winström	<i>Teologisk filosofisk examen:</i>
Karin B. Wåhlén	26/5 Eric R. T. T:son Lindén
15/9 Eric R. T. T:son Lindén	<i>Särskild prövning för teologie kandidater:</i>
31/10 Bengt G. E. Löw	15/9 Gunnel Haglund, f. Berg
Pavels Sadurskis	<i>Till doktorer promoverades den 31 maj:</i>
15/12 L. O. (Olle) Näsman	Teol. lic. Alf G. H. Corell
B. I. David Wirmark	Teol. lic. Curt E. Lindhagen
31/1 Astrid Birgitta Dalgren f. Norlin	Med. lic. Gunnar K. Lauritzen
Carin M. Dath, f. Gerzén	Med. lic. Per G. V. Lundström
M. Birgitta C. Lindqvist	Fil. lic. Lars A. Hellberg
20/3 Anne-Charlotte Idmark	Fil. lic. Bengt E. E. Hemberg
Barbro Jonsson	
Ellika Samzelius	

3. Avlidna.

	Stud.	Född
2/5 1950 Bertil Anders Elis Nyström	1902 F. d. Byråchef	4/10 1883
16/5 1950 Sanfrid Neander-Nilsson	1919 Redaktör	19/1 1898
27/8 1950 John Erik Wester	1887 Direktör	2/12 1869
11/11 1950 Nils Erik Gunnar Lundell	1919 Lasarettsläkare	13/5 1901
18/11 1950 Adolf Fredrik Larsson	1883 F. d. Revisor	1/7 1861
24/11 1950 Axel Hugo Blom	1894 F. d. Disponent	24/5 1876
13/12 1950 Gustaf Adolf Helmuth Gyllenswärd	1923 Direktör	2/9 1898
4/1 1951 Ragnar Erik Alfred Zachrisson	1913 F. d. Prov.-läkare	8/8 1894
11/1 1951 Otto Filip Loebom	1886 F. d. Registrator	10/3 1868
21/1 1951 Bror Carl Hasselrot (hed.-led.)	1901 F. d. Landshövding	8/11 1882
31/1 1951 Sten Gustaf Klingberg	1898 Advokat	27/11 1879
13/2 1951 Lars Gabriel Andersson	1887 F. d. Rektor	22/2 1868
23/2 1951 Gurd Wilhelm Rääf	1934 Med. kand.	9/4 1915

Nationens ämbetsmän under läsåret 1950—1951.

<i>Inspektör:</i>	Professor Dick Helander
<i>Förste kurator:</i>	Fil. stud. Lennart Nordlund
<i>Andre kurator:</i>	Fil. stud. Ingvar Folkesson (ht 50)
	Jur. stud. Ulf Steneberg (vt 51)

<i>Bibliotekarie:</i>	Fil. stud. Lennart Gustavsson
<i>Skattmästare:</i>	Förste bibliotekarien Jonas L:son Samzelius
<i>Klubbmästare:</i>	Jur. stud. Lars Sandin (ht 50)
	Jur. stud. Ulf Peyron (vt 51)
<i>Klubbmästarinna:</i>	Fil. stud. Birgit Gustavsson (ht 50)
	Fil. stud. Ingegerd Petersén (vt 51)
<i>Teaterdirektör:</i>	Fil. stud. Bertil Gille (ht 50)
	Fil. stud. Harald Rydberg (vt 51)
<i>Musikförare:</i>	Jur. stud. Torsten Larsén (ht 50)
<i>Sångförare:</i>	Fil. stud. Richard Ringmar
<i>Preparatförvaltare:</i>	Med. o. farm. kand. Per Gerzén
<i>Idrottsledare:</i>	Jur. stud. Ingvar Hjulström (ht 50)
	Jur. stud. Sten-Gustaf Delin (vt 51)
<i>Krönikör:</i>	Jur. stud. Torsten Larsén (ht 50)
	Fil. stud. Bengt Nirje (vt 51)
<i>Nationsnämnd:</i>	Jur. kand. Folke Wistrand
Förste kurator (ordf.)	Med. kand. Lennart Odeback (sekr.)
Andre kurator (sekr.)	
<i>Klubbmästaren</i>	<i>Förvaltningsdirektionen:</i>
<i>Klubbmästarinnan</i>	Skattmästaren (ordf.)
Fil. stud. Märtha Nordqvist	Andre kurator (sekr.)
Teol. stud. Carl Strandberg	Lektor Matts Essén
Fil. kand. David Wirmark	Flygläkare David Melchersson
Fil. kand. Birgitta Lindqvist	Universitetsbokhandl. Nils Wallin
Med. kand. Orvar Arvedson	Docent Lars Hellberg
	Sekreterare Bengt Axhamre
	Docent Gösta Brogren
<i>Stipendie- och betygsnämnd:</i>	
Förste kurator (ordf.)	<i>Självhjälpsföreningen:</i>
Andre kurator	Fil. mag. Erik Rankka (ordf.)
Med. lic. Lars Andér	Teol. stud. Gunnar Westerlind
Fil. mag. Gösta Carlsson	
Fil. mag. Christina Julén	<i>Sällskapet V. f. N.:</i>
Fil. mag. Anders Larsson (ht 50)	Docent Ivar Segelberg
Fil. kand. Bengt Rundblad (vt 51)	Skattm. Matts Essén
Teol. kand. Sven Helander	

Utgående balanser i nationens räkenskaper.

1. Skattmästarens huvudbok 31 aug. 1950.

Tillgångar: Obligationer och aktier 102.280:—; I fastigheterna placerade fondmedel 243.494:66; I studielänefonden placerade fondmedel 48.000:—; Inteckningslån 20.525:—; Tillfälliga lån 706:44; På bankräkning 4.171:46; På sparbanksräkningar 60.626:80; På postgiro 1.406:92; S:t Larsg. 4 3.309:81; S:t Larsg. 6 A 75.386:86; S:t Larsg. 6 B 421.697:99; Resterande hyror och värmeersättning 3.127:53; Förskott 3:59; Lager av kol 328:—. Summa kronor 985.065:06.

Skulder: Förskott 4:—; I fastigheterna placerade fondmedel 243.494:66; Lån hos Stadshypotekskassan f. S:t Larsg. 6 B 250.000:—; Lån i Sv. Handelsbanken för S:t Larsg. 6 B 400:—; Reserverade medel för S:t Larsg. 6 B 10.000:—; Räntebalans 980:41; Donationsrum i S:t Larsg. 6 B 49.501:07; I förskott o. för högt erlagda hyror 1.730:50; I förskott erl. prel. skatt 253:—; Nationsfonder 77.549:26; Stipendiefonder 350.914:24; Reserverade medel 237:92. Summa kronor 985.065:06.

2. Studielänefondens huvudbok 31 aug. 1950.

Tillgångar: På sparbanksräkningar 689:29; Fordringar av låntagare (Borgenslån 239.538:—; Borgensfria lån 1.850:—; Statsgaranterade lån 120.780:60); Räntefordran 3:15. Summa kronor 362.860:97.

Skulder: Lån hos kreditgivare 338.378:15; Reserverade medel 24.482:82. Summa kronor 362.860:97.

3. Andre Kurators huvudbok 31 dec. 1950.

Tillgångar: Kontant 950:22; Postgiro 813:61; Bank 7.182:23; Garantilån i Uppsala Studenters kreditkassa 3.593:55; Förskott till handlänekassan 5.000:—; Lager av äldre porträttkataloger 1:—; Av 1928 års kataloger 1:—; Av 1937 års kataloger 1:—; Av 1947 års kataloger 1:—; Av äldre sångböcker 1:—; Av 1944 års sångböcker 763:46;

Lager av »Förteckning över nu levande landsmän» 1: —; Inventarier under Andre Kurators vård 1: —; Inventarier under Idrottsförmännens och Teaterdirektörens vård 1: —; Lager av kuratorsklubbor 1: —; Utc stående fordringar: 1) Terminsavgifter 2.554: 85; 2) Plikter 256: —; 3) Telefonavgifter 523: 65; 4) Bidrag till fackel-fonden 5: —; 5) Vetera- nernas kuratorsarvode 50: —. Summa kronor 21.701: 57.

Skulder: Donationsfonder: Nationsmatrikelfonden 1.654: 05; Na- tionshistoriefonden 4.885: 96; Fanfonden 280: 44; Porträttfonden 679: 65; Pianofonden 3.263: 71; Fackeltågsfonden 1.000: —; Inspektors inestående honorarium 590: —; Kassareserver: Nationskassan 1.000: —; Reservkassan 1.626: 74; Honorariekassan 1.201: 50; Bibliotekskassan 651: 49; Musikkassan 846: 74; Preparatkassan 1.757: 84; Sommarkur- sernas konto 694: 27; Beredskapsskyttekassan 54: 95; Internationella kassan 1.514: 23. Summa kronor 21.701: 57.

4. Självhjälpsföreningens huvudbok 31 dec. 1950.

Skulder: Grundfonden 18.309: 42; Komminister Jonssons donation 45.598: 30; Räntefria borgenslån 18.640: —. Summa kronor 82.547: 72.

Tillgångar: Terminsavgifter 370: —; Ordinarie lån 13.465: —; Handlån 9.475: 51; Handlåneräntor 906: 37; Upl. Ensk. Bank A.-B. 2.757: 82; Studielånefonden 35.200: 52; Räntefria borgenslån 18.640: —; Kassabehållning 422: 31; Postgiro 1.310: 19. Summa kronor 82.547: 72.

In memoriam.

Bror C. Hasselroth.

F. landshövdingen **Bror C. Hasselrot**, som blev nationens hedersleda- mot 1937, avled den 21 januari 1951. Han var född i Växjö 1882, stu- derade juridik i Lund, blev 1917 expeditionschef i jordbruksdepartemen- tet och 1919 hovrättsråd i hovrätten över Skåne och Blekinge samt re- visionssekreterare. Han utnämndes 1920 till statssekreterare i jord- bruksdepartementet, var 1923—24 konsultativt statsråd, blev regerings- råd 1925 och satt som landshövding i Örebro län 1929—1947.

Vägen till landshövdingestolen gick för Bror C. Hasselrot genom rättsväsendet och förvaltningen, men som någon opersonlig jurist eller färglös byråkrat framstod han sannerligen inte. Att vara landshövding i Örebro och ståhållare på Örebro slott såg han som en uppgift av all- deles särskilt slag. Ämbetet var fyllt av traditioner; därför skulle det stå glans omkring det och tillbörlig aktning skulle skänkas det. Men det förde också med sig ett väldigt ansvar: dess innehavare skulle vaka över sitt län med faderlig omsorg, styra och ställa till dess fromma och egga det till ädel tävlan med de andra riksdelarna. För Bror C. Hassel- rot var Örebro län inte bara en fläck på kartan eller en administrativ enhet utan ett levande väsen.

Det var inte alla länsbor, som tyckte om att ha en hövding med den inställningen: hans höga uppskattning av sitt ämbete kunde tas för självuppskattning, hans något slutna väsen hindrade honom ytterligare från att vinna var mans hjärta, och hans ansvarskänsla förde också det med sig, att han ivrigt drev sin vilja igenom, när han visste sig ha den bästa överblicken och urskillningsförmågan. Men detta får inte bli avgörande för omdömet om honom. Det måste också bygga på vittnesbörden från hans underordnade vid länsstyrelsen, som berättar om hur han varmhjärtat hjälpte dem med råd och dåd i deras karriär och tog hand om de nyinflyttade och ensamma.

För den som endast såg hans gärning utifrån, tedde han sig som en kraftfull och rikt utrustad människa i färd med att göra en stor insats för det svenska samhället. Redan i hans sätt att framträda låg det ett värde: han gav högtid och lyftning åt de festliga tillfällena, vid vilka han medverkade. Hans tal på vers eller på rytmisk prosa var väl inte alltid litterärt givande, men de hade sin egen klang. Och hans uppslag att till ny prövning ta fram tanken på Svea kanal kunde inte annat än tjusa varje sann närking (eller örebrolänning, som han själv skulle ha sagt). Men det väsentliga var givetvis hans praktiska livsverk. Hans medarbetare framhåller, att han var en skarpsinnig jurist med administrativt handlag, att han alltid visste att finna utvägar, och att han aldrig sparade sig utan bokstavligen slet ut sig i sitt kall. På det sättet kunde han främja länets utveckling, inte minst på det industriella området. Och han var en outtröttlig ledare för insamlingar till hjälpverksamhet och andra välgörande ändamål. Allt som hände i länet, hörde till hans syssla, och han ingrep överallt för att rätta det som krokigt var och skynda på det som gick för långsamt.

Som landsfader i smått stod han utanför de politiska partierna. Snarast var han väl borgerligt sinnad, konservativ i sin känsla för traditionen och liberal i sin fördomsfria prövning av tänkesätten. Men detta hindrade inte, att han samarbetade utmärkt med många av de socialdemokrater, som innehade ledande ställningar i länet. En sida av hans väsen, som de torde särskilt ha uppskattat, var hans starka sociala medkänsla. För barnavården i vårt land var han en banbrytare och verkade som ordförande i Allmänna barnhusets direktion bl. a. för inrättandet av de första tjänsterna som barnavårdsombud. Under det senaste kriget ledde han den viktiga utredningen rörande politiska yttelighetsmoment inom polisväsendet, och till det uppdraget var han med sin djupa motvilja mot den nazistiska andan utmärkt väl ägnad. För honom, som för hans omsjungna kollega, var lagen »vår vapenlösa trygghet . . . vår stora skatt i lust, i nöd».

Carl Olof Bergström.

Den 11 januari 1951 avled i Stockholm förre registratorn vid Patent- och registreringsverket **Otto Filip Loenbom**. Filip Loenbom var född i Lysekil den 10 mars 1868. Han inskrevs i Södermanlands-Nerikes nation den 17 september 1886. Han förlade studierna till Lund 1891 och tog hovrättsexamen 1896. Aret därpå blev han e. o. tjänsteman i Generalpoststyrelsen, men anställdes den 3 februari 1898 i Patentverket, där han den 1 januari 1915 blev registrator. Loenbom hade långvariga förordnanden såsom byråchef, byrådirektör och sekreterare, men ville aldrig söka någon högre tjänst, utan stannade på registratorsplatsen till pension erhöles 1935.

Kamrer Henry Beskow, en god vän, som jag tillskrivit, säger om Filip Loenbom, »att han var en samvetsgrann och pliktrogen tjänsteman och en skicklig stilist, hade ett gott och klart huvud. Han var försynt och anspråklös till sitt väsen och hade ett utpräglat sinne för humor. Hans vänlighet och goda hjärta gjorde honom mycket omtyckt i kamratkretsen.»

Filip Loenbom var ogift. Hans släkt är gammal och flera präster räknas dit. Hans jordfästning ägde rum i Hoppets kapell, Skogskrematoriet, onsdagen den 24 januari 1951.

Martin Jansson.

Lars Gabriel Andersson.

Lars Gabriel Anderssons födelseår var 1868, »ett nödår av allra värsta slag, en olycka som dock vår Herre gav landet ersättning för genom att låta 1868 års män födas». De citerade orden äro hans egna, synnerligen betecknande för mannens skämtlymne. Födelseorten var Vagnhä-

rads komministergård. Fadern hette Lars Andersson, en från Jäder bördig torparson, som på grund av sitt läshuvud hjälpts att studera till präst och sedan gift sig med kyrkoherdedottern Erika Augusta Almstedt. Komministerhemmets ekonomiska villkor voro ytterst blygsamma, men förnöjsamheten gjorde vardagstillvaron självklart lätt, och en anspråkslöst bjuden eller njuten gästfrihet skänkte tacksamt anamma-de ljuspunkter. I en för en minnesskrift författad artikel om »ett litet komministerhem vid världens ända» har Lars Gabriel, själv 75-årig, givit en älskvärd saklig överblick över föräldrahemmets ekonomiska betingelser, ävensom dess mat- och levnadsordning, sådana han med hjälp av faderns räkenskaper och egna minnen från barnaåren kunde rekonstruera dem. Avslutningsorden lyda: »Enkelt, nästan till ytterlighet enkelt, var allt, men jag minns ej, att vi tänkte därpå, och att vi avundades dem, som levde mer kräsliga. Nu tror jag, att det tvärtom var vi, som voro de avundsvärda. Det är synd om ungdom, som ej lärt sig förstå, vilken glädje det ligger i att så småningom upptäcka det ena goda efter det andra, att ha något att sträva efter och nå det. Det är synd om dem, som fått så mycket, att ingenting blir kvar att förvånas över, ingenting att önska. — I heligt minne lever föräldrahemmet med dess »spara och arbeta», dess ungdomsglädje.»

Efter studentexamen vid Södra latin år 1887 inskrevs han vid Uppsala universitet i den filosofiska fakultetens matematisk-naturvetenskapliga sektion. Fil. kand.-examen avlade han 1890 och 1897 fil. lic.-examen med zoologi som huvudämne. Han blev tidigt ansedd som en framstående zoologisk fackman och åtnjöt i kamratkretsen stor popularitet. Betecknande var, att han 1893 fick förordnande som ställföreträdare för den tjänstledige konservatorn vid Uppsala universitets zoologiska museum, Gustaf Kolthoff. Ledsamt nog synes ett minnesfel ha spelat in vid förordnandets utfärdande: den förordnande rekommenderade Lars Gabriel av omtanke om »de många barnen». Verkliga förhållandet var, att kandidaten Lars Gabriel var ogift och veterligen barnlös, medan licentiaten i zoologi Ludvig Johansson var familjefader med två barn.

I nationen (S.-N.) var Lars Gabriel både ansedd och populär. Bl. a. insattes han i den byggnadskommitté, som 1896—97 förde nationshusbygget i hamn. Förtroendeuppdragen stego honom inte åt huvudet: förnämhet låg inte för honom, och stel uppstylning betraktade han som nonsens. Mitt äldsta minne av honom är från valborgsmässafton 1894, då han inför hela nationen på stora salens golv utförde en yster och konstlös hallingdans med Karl-Erik Forsslund som visavi.

Uppsalatiden var definitivt slut, och Stockholms-skedet vidtog. Redan 1894—95 hade han haft anställning som assistent vid Riksmuseets

vertebratavdelning, en tjänstgöring som 1897 fortsattes och sträckte sig ända fram till 1902. Hans specialitet var reptiler och groddjur samt gnagarnas generationsorgan. Efter att läsåret 1902—03 ha genomgått provår vid Norra real började han sin lärarbana, där milstolparna utgöras av utnämning 1906 till adjunkt i naturlära och matematik vid Jakobs läroverk, adjunksutnämning i biologi och kemi vid Nya Elementar 1911 samt 1912 utnämning till lektorat i biologi vid Norra latin. Från lektoratet avgick han för att 1920 tillträda befattningen som rektor vid Lidingö läroverk, vid den tidpunkten ännu en kommunal läroanstalt. Rektorstjänsten skötte han med all heder, tills han år 1933 avgick som pensionerad.

Utmärkande drag för Lars Gabriel Andersson som rektor voro gläntlig kollegialitet, välvilja utan dalt och karlavulet förnuft, däri inbegripen total frihet från petigt pedanteri. Som lärare måste han ha varit helt enkelt mäterlig. Det raska, naturliga sättet att undervisa, det goda humöret och den genomlysande humorn gjorde arbetet för eleverna lätt och t. o. m. efterlängtat under hans ledning. Därtill kom det förtroende, som väcktes av hans mångsidiga naturvetenskapliga hemmastadhet. Inte utan skäl var han av hemländande vetenskapliga expeditioner eftersökt som bearbetare av det insamlade zoologiska materialet; han engagerades gång på gång för bearbetande av zoologiska uppslagsverk (stora Behm m. fl.), han anlätades för bearbetning av lärobokslitteratur (Almquist och Lagerstedt bl. a.). Han var en outtröttlig naturvetenskaplig popularisator: bl. a. skrev han en serie översiktliga redogörelser för »Några svenska forskningsresor från föreg. tider». Det nu nämnda är endast enstaka exempel ur en väldig produktion.

Som privatman var Lars Gabriel Andersson en sällsynt ärlig, varm-hjärtad och vinnande människa. Att vara gäst i hans lyckliga hem var en sannskyldig glädje, som gav minnen. När han helt nyligen åttiotre-årig gick till sina fäder, kunde de, som känt honom, betyga, att det var en god och ärlig karl, som lämnat laget, en som det blev tomt efter.

Nils Lundqvist.

Den 2 maj 1950 avled f. d. byråchefen Bertil Nyström. Han föddes i Nora den 4 oktober 1883, tillbragte sin gymnasietid i Nyköping, där han blev student 1902. Fil. kand. blev han 1905, fil. lic. 1909 och fil. dr 1922.

Var en kunnig och energisk man. Han började 1907 sin ämbetsman-nabana i kommerskollegium, men blev 1912 förste aktuarie i Socialstyrelsen, där han blev byråchef 1939. Hans kunskaper ha också utnyttjats på andra områden, var sakkunnig i en mångfald utredningar, re-

presentant vid internationella kongresser, stadsfullmäktig i Stockholm m. m.

Med stor energi kastade han sig över studierna och fick ej mycken tid över för kamratlivet under upsalaåren. Av dem som hade att samarbeta med honom var han uppskattad, och hans insatser som ämbetsman ha varit betydande.

M. E—n.

Sanfrid Neander-Nilsson.

Den 16 maj 1950 avled i Göteborg huvudredaktören för Göteborgs Morgonpost fil. lic. **Sanfrid Neander-Nilsson**. Född den 19 jan. 1898 i Mjällby församling i Blekinge kom han för studier till Fjellstedtska skolan i Upsala, där han avlade studentexamen 1919. Men i stället för att läsa teologi, som väl från början varit hans mening, ägnade han sina universitetsstudier åt de klassiska språken, som redan under skoltiden fångat hans intresse. År 1923 var han färdig med fil. mag.-examen i klassiska språk. Hans egentliga gebit blev nu den klassiska arkeologin och under åren 1924—26 deltog han som assistent vid de svenska utgrävningarna i Asine och Dendra. Sedan han år 1927 avlagt fil. lic.-examen i klassisk fornkunskap och antikens historia, tjänstgjorde han under våren 1928 som sekreterare vid svenska arkeologiska institutet i Rom.

Redan vid denna tid hade Neander-Nilsson knutits till journalistiken, först som medarbetare i Nya Dagligt Allehanda. År 1937 blev han chefredaktör för Göteborgs Morgonpost, vilken befattning han innehade till sin död.

Innanför denna ram av torra fakta och data dolde sig ett rikt blomstrande liv, Neander-Nilsson var inte så litet av gammal nordisk viking, reslig, blond och blåögd — och han var stolt över dessa germanska kännetecken — och med ett skallande skratt, som hördes vida omkring. Men han var också romantiker, vilket han själv bekänner i inledningsdikten i sin diktsamling *Mosaik* (1927):

»Här plockar jag samman min dikts mosaik
till några små enkla figurer
av färgade stenar, där blå romantik
är kransad av röda amurer.»

Neander-Nilsson var en mycket beläst man och det inte enbart inom sitt fack. Han hade också stora litterära intressen och läste gärna poesi. Bland lyrikerna torde åtminstone under Upsala-åren Shelley och Swinburne ha varit hans favoriter. Men han skrev också själv dikter och utgav utom den nyssnämnda diktsamlingen »Mosaik» ytterligare ett par häften dikter. Dessutom gav han ut en lång rad prosaböcker, »Från Alporna till öknen» (1931), »Kontinenten i kaos» (1933) och »Möte med Tredje Riket» (1934), för att nämna några av dem.

Inom nationen var Neander-Nilsson historiograf vt. 1923 och ht. 1925 skötte han förstakuratelet med den äran. Även inom kåren togs hans talang i anspråk, och vid den stora balen i universitetets aula våren 1927 höll han ett livligt senterat tal för kvinnan.

Sanfrid Neander-Nilsson var en kraftnatur, sund till själ och kropp, enkel och flärdlös, öppen hjärtlig, glad och god och en vän utan svek eller falskhet.

Gunnar Sörbom.

F. d. provinsialläkaren **Ragnar Zachrisson**, född den 8 aug. 1894 i Eskilstuna, död 4 jan. 1951 i Örebro. Zachrisson genomgick realskola i Eskilstuna och blev efter gymnasiestudier i Västerås student där 1913. Han inskrevs samma år i Södermanlands-Nerikes i Uppsala studerande nation, blev med. kand. i Uppsala 1917 samt med. lic. i Stockholm 1921. Utnämndes till provinsialläkare i Junsele 1922, erhöil förflyttning till Järvsö 1926 samt till Örebro 1942. På grund av ohälsa erhöil han avsked med förtidspension 1950.

Ragnar Zachrisson var en nitisk och intresserad tjänsteläkare, som inte skonade sig när det gällde den slitande verksamheten i stora provinsialläkardistrikt. Tack vare sin humor hade han lätt att nå kontakt med sitt klientel. Han utträttade överallt ett gott arbete, vederhäftigt och fritt från reklammakeri.

Zachris, som han kallades inom vänkretsen, hade en osentimental och realistisk världsåskådning. Hans målande, ofta drastiska yttranden voro en glädjekälla för hans vänner. Andra, som kände honom mindre väl, kunde ta anstöt av hans ibland fräna kritik. Zachris gick sin väg rakt fram utan att fråga mycket efter vad folk tyckte eller tänkte. Bäst kommo Zachris egenskaper till sin rätt i den trängre vänkretsen, där hans ursprunglighet och djärva idéassociationer kryddade samva-ron. Han bevarade ständigt, trots påfrestande sjuklighet en ungdomlig, studentikos syn på tingen. Han var en trofast vän, som man inte glömm-er.

Yngve Åkerrén.

Sten Gustaf Klingberg.

Sten Gustaf Klingberg föddes i Karlstad 27 november 1879, inflyttade till Strängnäs 1880 då fadern Anders Gustaf Klingberg blev rektor vid läroverket därstädes. Efter mogenhetsexamen i Strängnäs 11 juni 1898, inskrevs han vid Universitetet i Uppsala och Södermanlands-Närkes nation 16 sept. 1898.

Avlade juridisk-filosofisk examen 29 april 1899 och juris utriusque kandidatexamen 15 dec. 1905. Inskrevs i Svea Hovrätt 29 dec. 1905. Efter tjänstgöringar i Lifgedingets domsaga, Ecklesiastikdepartemen-tet och Nordmarks härads domsaga upprätthöll han borgmästarebefatt-ningen i Trosa under olika perioder 1906 och 1908 och förvaldade från 9 aug. 1908—30 april 1909 borgmästareämbetet i Motala. Drev advokat-rörelse i Södertälje 1909 samt tjänstgjorde dels på postsparbanken i

Stockholm, dels som lagfaren ledamot vid olika rullföringsområden samt i Arnäs och Själevads domsaga dec. 1913—febr. 1914. Under åren 1914—1924 bedrev han en betydande advokatrörelse i Malmö med brott-mål som specialitet och därefter liknande rörelse i Stockholm från 1/10 1924 till sin död den 31 jan. 1951. Utgav år 1923 juridiska handboken »Hjälp dig själv».

Med Sten Klingbergs frånfälle har åter en länk brutit i kedjan av kamrater från året 1898, då vi tretton stycken i den gamla Roggebor-gen i den ärevördiga läroverksstaden Strängnäs i ungdomlig glädje erövrade den åtrådade vita mössan. Du — gamle kamrat och vän — var sedan med i den kvartett av kamrater, som för ett par år sedan högtidlighöll halvsekelminnet av vår gemensamma examen — åtta av våra kamrater voro redan då skördade av den obeveklige liemannen.

Nu är även Du lagd till vila i fädernegraven i det underbart vackra och på minnen rika Strängnäs. Mälarens vågor skola, när denna vår isens bojor brytas, slå mot den närbelägna stranden såsom när vi om våren för mer än ett halvsekel sedan som skolynglingar vandrade den kända stigen mellan kyrkogården och Mälarestranden.

Men minnets vindar kringsusa oss — Dina gamla kamrater. De föra icke allenast vissnade löv till oss utan en högst levande förnimmelse av den gångna härliga ungdomsvåren och då även av rektorssonen med den resliga gestalten, det goda huvudet och den vänsälla kamratum-gängelsen. Vi minnas Din vackra examen vid det frejdade läroverket samt livet samman med Dig och de Dina i det patriarkaliska rektors-tjället, där den vördade »pater» förde spiran. Så står för den som ned-skriver dessa rader minnet av vår gemensamma Uppsalatid levande för mig och Din vackra juridiska examen, som väl harmonierade med Ditt klara intellekt. Sedan ha våra vägar skilts åt — men under de år, som sedan gått, har Din gamle kamrat på grund av sin tjänst och de upp-drag, som jag på olika arbetsfält haft, tidvis ofta fått besöka vår hu-vudstad och därvid funnit det naturligt och givande att råka samman med Dig på Ditt ägandes arbetskontor och med en annan kamrat — även han jurist — på hans ämbetsrum. Den andre gick ur tiden för flera år sedan och nu har Du följt i hans spår. Särskild glädje var det då för mig, när jag fick komma till Edra olika hem och känna fläkten av Eder omisskännliga trivsel i de kära hemmen. Även i vårt gemen-samma Strängnäs har jag fått vara samman med Dig under de sista åren vid mer än ett tillfälle och Du hade lovat mig att komma till det herdetjäll, som jag alltfört räknar som mitt hem, men därav har nu intet blivit. Minnen från Dig — kamrat och vän — kringsusa mig nu. Dessas värde låter sig icke tolkas. Kunna vi förmera solens glans? För mig, som fått bliva en Kristi tjänare, är det av särskilt värde detta,

att jag vid våra sammanträffanden under de sista åren hos Dig förnummit en fläkt av omisskänlig vördnad inför det, som vi må nämna livets största gåva — vår gudstro och vårt andeliv.

Rika äro livets minnen
Hjärtat finner dem igen.
Öppna stå än våra sinnen
För minnet utav vår vän.
Skiftande är livets öden,
Faror lura på vår stig.
Sist vi gripas utav döden.
Herre Gud, förbarma Dig.

Erhard Morén.

Lika överraskande som smärtsamt kom budet om **Helmuth Gyllensvärd**s tragiska bortgång. Han föddes den 2 september 1898 i Södertälje, gick först i skola i Lundsberg men flyttade senare till Djursholm där han avlade sin studentexamen. Efter studier i Lund och Stockholm vistades han under ett par år vid Trinity college i Cambridge, innan han slutgiltigt avlade sin fil. kand.-examen i Upsala.

Härefter erhöi han anställning vid Standard Oil Company och som deras representant arbetade han några år omväxlande i Paris, Genua och Tunis. Senare inträdde han som medarbetare i Gumelius Annonssbyrå, där han verkade till 1940, då han som meddirektör knöts till Wilhelm Anderssons annonsbyrå.

Kanske hann ej många med att lära känna Helmuth Gyllensvärd under hans vistelse vid nationen — endast tre terminer tillbringade han där, men vi som fick tillfälle komma i kontakt med honom i hans praktiska verksamhet skall alltid minnas honom för hans stora vänfasthet, för hans öppna och flärdfria sinnelag. Hans energi och goda omdöme gjorde honom också utomordentligt väl lämpad för det arbete han valt. Han blev en stor tillgång för sina arbetsgivare och en uppskattad vän bland dem, med vilka han kom i kontakt. Vid sidan av sin praktiska läggning visade Helmuth Gyllensvärd också en omfattande musikalisk och litterär kunnighet, som gjorde samvaron med honom till en sann glädjekälla.

Albin Rapp.

Den 11 november 1950 avled lasarettsläkaren **Gunnar Lundell**, ännu ej fyllda 50 år, i en akut hjärtsjukdom, som tidigare veterligen ej givit några symptom. En högt älskad morbror — landsman och läkare —,

Gunnar Lundell.

som säkerligen inspirerade Gunnar att välja kirurgens kall, hade en generation tidigare gått samma öde till mötes.

Gunnar Lundell var latinare och grek, nedtecknaren av dessa rader realare under gymnasietiden, men vi träffades ofta i Brage, den kamratkrets vid Karolinska läroverket i Örebro, som odlade litterära, musikaliska och konstnärliga intressen. Redan under dessa tidiga ungdomsår märkte man tydligt den allmänna förfining, det klara intellekt och den formella begåvning, som under Upsalaåren blev alltmer prononcerad. Han fick sålunda 1919 första pris i Brages litterära pristävling för ett epos i munter stil, betitlat »Släparti», skrivet på Närkesmål — om jag ej tar alldeles fel på Almbydialekt.

De första åren i Upsala märktes han kanske ej så mycket i nationlivet, men han växte alltmera in i de nya kamraternas välvilja och förtroende och var våren 1926 Nationens förste kurator. Vi, hans jämnåriga, vet vilket utomordentligt värdefullt och självupppoffrande arbete han nedlade på denna post. Vi minnas också mycket väl hans eleganta tal och spetsiga epigram, liksom det spex — Båten till Grekland — som säkerligen i huvudsak var hans verk.

Men de gyllene Upsalaåren tog också slut för honom. Efter en långvarig grundlig utbildning vid ett flertal av våra större lasarett och sjukhus utnämndes Gunnar Lundell 1944 till lasarettsläkare i Kungälv. Han kom att betyda mycket på denna post. Lasarettet genomgick under de relativt få år, som det förunnades honom att vara dess styresman och chef en stor utveckling. Han såg klart de snabba framstegen inom medicinens olika discipliner och sökte på allt sätt tillämpa dem

inom sin rayon. Och dock har jag på känn att han vann sina största segrar med den förmåga av inlevelse i den enskilda människans lidande, som var natur hos honom. Hela nejden sörjde hans mänskligt att döma alltför tidiga bortgång.

En vän från de tidigaste ynglingaåren saluterar och tackar för trogen värdefull vänskap.

Gustaf-Adolf Johansson.

Den 18 november 1950 avled å Röda korsets sjukhem i Stockholm förre revisorn i Generalpoststyrelsen **Adolf Fredrik Larson**. Fredrik Larson var född den 1 juli 1861 i Björrolunda socken i Södermanland. Han var son till lantbrukaren Lars Fredrik Jonsson och Charlotta Eriksson. Han gick i Strängnäs läroverk och blev student 1883. Han började studier för läkarebanan, men måste söka förvärvsarbete. Åren 1889—1904 var han medarbetare i tidningarna Vårt Land och Nya Dagligt Allehanda. År 1902 blev han e. o. tjänsteman i postsparbanken, där han 1904 blev amanuens, 1911 bokhållare och 1916 revisor. Efter avgången ur postverkets tjänst vid 67 års ålder blev han en tid framåt korrekturläsare vid riksdagstryckeriet. Fredrik Larson var en ordningsman, flitig och pålitlig. Alltfrån ungdomstiden var han road av målning och detta blev till sena ålderdomen en verksamhet, som skaffade honom mycket glädje — och vänner. Hans noggrannhet var stor och han målade bl. a. blommor, om vilkas naturtrogenhet Gustaf Neander vid ett tillfälle vittnade. Han efterlämnade tavlor i 100-tal, ävensom en storartad frimärkssamling. Han var musikalisk och med sin sång till luta glädde han vännerna i yngre dar.

Han gifte sig år 1908, men äktenskapet blev kort, redan 1909 skördades den unga maken av en svår sjukdom, för vilken förgäves söktes bot i Mörsil. Fredrik Larson sörjdes närmast av tvenne brorsbarn.

Jordfästningen skedde den 25 november i Stora gravkoret i Stockholm och kistan nedsattes i den grav på Norra kyrkogården, som han tillrett åt sin maka och hennes föräldrar.

Martin Jansson.

Minnes Du . . .

Åter stå vi inför ett kamratmöte — det sjätte i ordningen. En speciellt betydelsefull prägel får 1952 års möte genom att vår nation samtidigt går att fira sitt 300-årsjubileum. Det är vår förhoppning att äldre och yngre landsmän från när och fjärran, var och en efter måttet av sin förmåga söker bidra till att skapa en värdig ram kring detta jubileum. För att redan nu något anknyta härtill ha vi låtit några landsmän ur skilda studentgenerationer göra små axplock i minnenas gömmor. Kanske skall en eller annan vid genomläsningen av följande lilla rapsodi dra sig till minnes Fyris-skaldens ord:

*De gångna åren —! Huru längesedan
men nära dock! — »Låt världen gå i nedan»,
i minnet brinner ännu vårens ny
då jag var ung — då var vi unga alla.*

Strödda minnen från Södermanlands-Nerikes nation på 1890-talet.

När jag nu, vid snart fyllda åttio år, sätter mig att bläddra i studentkatalogerna från mina första studieår i Uppsala, är det mig som om jag en vacker höstdag vandrade i en gammal fridfull kyrkogård, med många kända och icke sällan kära namn på stenarna. De flesta från den tiden ha länge sedan samlats till sina fäder.

Av mina studentkamrater i Nyköping våren 1889 kommo tre till Uppsala, Falk, som småningom blev tidningsredaktör i Nyköping, Axel Emil Mårten Ericsson, som på sin tid efterträdde mig såsom expeditionschef i ecklesiastikdepartementet, sedermera blev min kollega såsom

statsråd och slutade såsom generaldirektör för statskontoret, samt Tynell, som vistades i Uppsala en helt kort tid utan att avlägga någon examen. Alla tre äro längesedan borta.

Bland landsmännen kom jag snart nog att sluta mig till ett litet kotteri, bestående av det blivande kanslirådet Algot Wahlin, sedermera överståthållaren Henning Elmquist, längre fram byråchefen Gustaf Kihlmark, andre kuratorn, sedan landshövdingen Abbe Unger, den kände skalden och folkhögskolemannen Karl Erik Forsslund samt sedermera läkaren Hjalmar Swederus. Av dessa finnes endast den sistnämnde ännu i livet.

Att döma av besök, som jag på något äldre dagar avlagt på min gamla nation, förefaller det, som om sammanhållningen landsmännen emellan sedermera blivit livligare än på min tid, då man mest rörde sig inom smärre kotterier. Därtill bidrog utan tvivel, att nationen då disponerade en förhyrd, rätt så trång lokal, belägen två trappor upp vid Drottninggatan i det hus, vars bottenvåning numera disponeras av Lundequistska bokhandeln. Där denna bokhandel nu är belägen fanns på min tid ett för sörmländingarna liksom studenterna i allmänhet ganska kärt tillhåll, den gamla studentkrogen »Taddis». När nationsförhandlingarna blevo för långdragna kunde man slinka dit ner för att av mera plikttrogna landsmän kallas upp, när någon viktigare omröstning förestod.

En liten episod, rätt så tidstypisk, från den dag, då »Taddis» stängdes för alltid, ett tillfälle, som celebrerades av mitt lilla kotteri och så många studenter, som kunde tränga sig in! Man hade begärt att få hålla öppet några timmar längre än vanligt, men fått avslag. Följaktligen inställde sig ett par poliser som alltid den tiden precis kl. 11,15 em. för att i vanlig ordning utrymma lokalen. Men just då höll stadens borgmästare Radhe ett tal till studenterna. Han erinrade om det beklagliga avslaget på begäran om förlängt öppethållande och slutade: »Det säger jag er pojkar! Skulle ni råka att sitta kvar litet längre än tillåtet och vi av den anledningen skulle mötas inför rådsturätten om måndag, där skolen I inte finna rättvisa, utan där skolen I finna mig.» Poliserna avtågade i tysthet, och vi sutto kvar till arla morgonrodnaden.

De äldre landsmännens bekantskap gjorde man då som nu på nationsfesterna, där det aldrig den tiden var tal om någon s. k. skändning, utan endast om vänlighet och glädje. Punschen var då mycket billig och serverades i överflöd. Punschborden voro vitmålade, hade upphöjda kanter, så att glasen ej skulle slinta i golvet, samt voro i hörnen försedda med stuprännor, där den utspilda punschen, i vilken glasen simmade, kunde rinna ner. Anordningen och vad därmed sammanhängde förefaller i våra dagar inte särskilt kultiverad, och det fanns

nog åtskilliga, som redan då tyckte så, men det hela präglades av så mycken ungdomlig glädje och pojkaktiga upptåg, att man alltid tack-samt tänkte tillbaka på en nationsfest.

Nationen hade även andra tidsfördriv än de ordinarie nationsfesterna. Man uppförde spex, såsom »Morens sista suck» och »På Madagaskar» och kanske ännu några dylika ur det gamla spexförrådet. Man ställde till med nationsbal någon gång om året, dit flickor från Uppsala och ofta från Stockholm inbjödos. De mycket fåtaliga student-skorna såg man just aldrig till, varken på baler eller eljest. Kavallererna voro alltid skrudade i frack, och äldre fruar som förkläden övervakade, att allt gick ordentligt till. Men vi hade roligt ändå, ty vi visste inte bättre och hade ingen aning om »kavajskuttets» fröjder.

Bland de äldre landsmännen minnes jag åtskilliga.

Förste kurator var vid mitt inträde i nationen e. o. hovrättsnotarien greve Carl Gustaf Hård, en utmärkt talare och en älskvärd man, som enligt tidens sed drack rätt mycket punch, vilket dessutom ansågs nyttigt för hans klena lungor. Småningom gav han sig av till Amerika, där han efter några år dog, den siste av sin ätt.

Andre kurator var mycket länge Carl Arvid Möller, som hade den oturen att redan från början få ett rätt stort stipendium, avsett »företredesvis för en fänriks son från Södermanland, som studerade semitiska språk». Eftersom Möller var den enda fanjunkarsonen från Södermanland i hela studentkåren, nödgades han studera semitiska språk, något som dock aldrig förde till påvisbart resultat. Småningom blev han en säkerligen mycket samvetsgrann kamrerare vid Österåsens satorium.

Bibliotekarie var åtskilliga år Markus Hulth, längre fram universitetsbibliotekarie. Han var en mycket populär och vänsäll man, rödhårig, rödbrusig, bullrande och glad. När nationen uppförde spexet »På Madagaskar», gjorde han stormande lycka såsom drottning »Ushameja». Han gjorde skäl för namnet.

Landskapen hade ju i allmänhet ett fridfullt förlopp. Men blev det någon gång strid, så kastades alltid handsken av den kampglade oppositionsmannen filosofen Efraim Liljeqvist. Han blev sedermera professor i Lund och torde även där ha opponerat, så länge han levde.

Bland de äldre landsmännen erinrar jag mig särskilt Per Elof Lindström, en man med stor begåvning och en bred humor. Han blev småningom en framstående skolman, kansliråd i ecklesiastikdepartementet under min expediteschefstid därstädes och till sist såsom ecklesiastikminister min förman. Sedan han frånträtt denna post blev han för en kortare tid överdirektör och chef för postsparbanken och därefter chef-

redaktör för Aftonbladet, i vilken befattning han avled utan att ha nått någon högre ålder.

Vidare kommer jag ihåg Axel Aström, under åtskilliga år nationens första kurator med den äran. Även han blev en framstående skolman, rektor och som jag vill minnas, undervisningsråd.

Innan jag slutar måste jag nämna två namn.

Det första är nationens inspektor under hela min Uppsalatid, den frejdade vetenskapsmannen professor Hammarsten. Nationen var på den tiden icke så stor och han var som en verklig farbror för oss alla, kände alla och såg oss alla i sitt stora, gästfria hem på Östra Ågatan. När jag för åtskilliga år sedan en 1 maj gästade nationen, hade jag glädjen att återse farbror Hammarsten, vital i sin höga ålderdom.

Det andra namnet gäller också en nationens inspektor, dock ej under min Uppsalatid. Då var han, Rutger Sernander, endast några år äldre än jag. Jag minns honom som den gladaste bland de glada.

Varje nationsfest slutade alltid på småtimmarna med något, som kallades nationsfrançaisen, och dansens ledare var »Ruckel». Jag förmodar, att han även som nationens inspektor kunde sköta om den saken.

Många, många andra namn kunde vara att nämna, men jag har ju rört mig och skulle komma att röra mig med personligheter, som förlorat all relevans för nutidens universitetsungdom. Personligen har det dock varit mig en glädje att i minnet flytta tillbaka sextio år i tiden, då jag lärde mig att för livet älska och vörda Alma mater upsaliensis.

Walter Murray.

När det nya nationshuset invigdes.

Då efter en lång odysse av rätt täta flyttningar Södermanlands-Nerikes nation år 1865 från den bofälliga lokalen i Observatoriehuset vid Svartbäcksgatan flyttade in i våningen I trappa upp Östra Ågatan 31. var detta på sätt och vis ett gott byte. Starkare trossbottnar hade man i varje fall att räkna med. Idealisk var dock inte den nya lokalen. Den i mitten belägna nationssalen (innanför ett trångt kapprum) var visserligen ljus och rymlig, det till höger därom liggande tidningsrummet likaså, men det till vänster om nationssalen belägna biblioteksrummet visade sig tidigt alldeles otillräckligt, och det fjärde rummet, det i grönt möblerade lilla kommittérummet var mörkt och dessutom vantrevligt med sin utsikt över en mer än ledsam bakgård. Våningens enda åter-

stående utrymme upptogs av ett skräp- och förrådsrum, där oreda och punschlukt härskade.

Det enda tillträdet till nationslokalen bildade trappuppgången från den ruskiga bakgården, vars silltunnor, bondskjutsar, fulla bönder och ymniga hästspillning skapade en motbudande miljö. Ett i bakgårdens mitt uppfört pittoreskt bekvämlighetshus underströk bristen på tidsenlighet i accessoarer. Trots den onekligen ståtliga utsikten åt gatsidan (över Fyrisån, Norrlands nations monumentala hus, Drottninggatan med Carolina Rediviva i fonden, S:t Eriks torg med Gillet, Domtrapphuset och domkyrkan) befanns nog otrevnaden i det stora hela överväga. Planerna på att genom bygge skaffa nationen ett eget hem voro gamla, och de togo allt fastare form, i den mån som den 1817 skapade byggnadsfonden växte till ett belopp, som ingav hopp om en god sådan lösning utan skuldsättning. Ett hade man lärt sig av östgötarnas och norrlänningarnas bittra erfarenheter: man borde noggrant undvika att förbygga sig. För att göra en lång historia om förberedelser kort in-skränker jag mig till att fastslå, att nationen i februari 1896 beslöt att omedelbart igångsätta sitt bygge, vartill ritningar uppgjorts av Eskilstuna-arkitekten G. Hallberg, medan byggmästarna Ankarstrand och Hallström blevo entreprenörer. Allt gick väl i lås, och den 23 oktober 1897 höll nationen det första landskapet i sitt eget vackra hus. Invigningshögtidligheten utsattes till lördagen den 30 oktober. Dagen emotsågs i allmänhet med glad spänning. Ett grand av oro måste dock ha rört sig hos sånganföraren, fil. kand. Eric Isacson, som hade ansvaret för de sångmoment, som skulle ingå i förmiddagens officiella festprogram. I nationen rådde svår brist i förstatenorstämman, och det både kvantitativt och kvalitativt, varför vi måste låna utifrån, andra tenorstämman var inte manstark men presentabel, i förstabasstämman var vi många, och andrabasstämman var praktfull. Festprogrammet upptog följande: själva invigningsakten kl. 12; galamiddag kl. 5; nationsfest kl. 9,30 slutligen nationsbal söndagen den 31 oktober.

Invigningsakten öppnades med att en stråkkvartett spelade en nationen tillägnad högtidsmarsch av andre kurators broder, kamrer Knut Möller. Därefter framträdde nationens inspektor, den internationellt ryktbare med. professorn Olof Hammarsten. I den småvuxne mannens bleka, reserverat lugna ansikte var det ett som genast drog uppmärksamheten till sig: den inträngande intelligens, som tindrade i de mörka ögonen. Han hade alltid något att säga och sade det utan onödig fraseologi. Han hade om sin vetenskap präglad sentensen, att kemi är konsten att hålla utan att spilla; själv kunde han konsten att säga mycket utan att spilla överord. Tönen var vanligen nyktert saklig, dock aldrig torr, kryddad som den i regel var av en lätt ironis sälta. I dag

var ironin lämnad hemma; tonen var faktiskt ovanligt solenn. Tacksamheten var talets dominerande motiv, tacksamheten särskilt mot de gångna generationer, som genom sin trofasta strävan skapat de materiella och ideella förutsättningarna för tillkomsten av detta nationens hem. Han manade nationen till tacksamhet i handling. Slutorden föllo så: »Tag med dig in detta nya hem allvar i föresats och strävan! Men tag ock med dig in den sunda, friska ungdomsglädjen! Vare här alltid glädje och trevnad bofasta! Följe dig här alltid välgång och lycka! Blive detta hem alltid ett hem för endräkt, broderlighet och trofast vänskap! Och blive det först och sist ett hem för fostrande av rättänkande och dugande män till heder och gagn för fosterbygd och fosterland!» —

Sedan nationssången sjungits av kören, föredrog nationens teaterdirektör, fil. kand. Ruben G:son Berg, en av honom själv författad dikt. Början och slutet må anföras:

»Mörka granar, ljusa ekar,
grönskande rågar på sjöarnas strand,
fågelsång och fjärilslekar,
stjärneskimmer och solskensbrand,
hem du kära, hem du kära,
stig för vår syn invid himmelens rand!
Fjärran ifrån oss eller nära,
uti vårt bröst din bild vi bära,
Närke du fagra och Södermanland!»

»Murar vi reste, ett hem för oss alla,
stadda vid bokliga idrotter här.
Det skall oss samla, när minnena kalla
bort till vårt hem, som bak synranden är.
Under vår Grip, våra Pilar vi glömma:
lagd är dess grundval på främmande strand.
Här under fanan till dig vi oss drömma,
Närke du fagra och Södermanland!»

Dikten slog livligt an, men mest uppseende väckte nog sörmlänningens-skaldens estetiska värdesättning av de båda landskapen.

Efter ännu en körsång, »Stå stark», som f. ö. togs upp 2–3 toner för lågt, var invigningsakten slut.

Middagen, som började kl. 5, var i salen och biblioteket dukad för c:a 150 personer. Matsedeln upptog soppa, lax, kötträtt och efterrätt. Stämningen var glad och högtidlig. I ett hjärtligt tal framförde inspektör nationens glada tillfredsställelse med sitt bygges goda resultat

och nationens synnerliga tacksamhetsskuld till dem, som tekniskt givit sin utmärkta medverkan vid byggnadsföretaget.

Nu följer middagens högtidstal. Den kortvuxne men ingalunda oanseelige Strängnäs-biskopen U. L. Ullman reser sig för att tala. Hans av grånande lockar kringsvallade, av strama polisonger inramade, rätt stora ansikte med de fasta, finskurna dragen utstrålar mild myndighet och en nästan svärmisk idealitet. Mot röstens ädla, ljusa silverklang bryter i någon mån det utpräglade stackato, varmed orden liksom pressas fram. Talets inledningsord voro ungefär dessa: »Kära unga vänner! I haven byggt eder ett hus. Men kommen ihåg: 'Om Herren icke bygger huset, så arbeta de fåfängt, som därpå bygga'. En eder talesman yttrade förut i dag, att detta hus var avsett att bliva eder ett hem. Ett hem, sköna ord! Hemmet är ju för den unge på en gång ett minne och ett hopp. Eder nationssång säger om barndomshemmet de sköna orden: 'Lyckliga minne, ack får jag dig följa!' Den uttalar också de av ljuvt svärmeri ingivna orden: 'Sitter därunder en älskande tärna' ...» Utgående från denna hemmets dubbla innebörd, uttalade biskopen en varm önskan, att de ungas liv i detta hem måtte utgöra ett verkligt gott samband mellan de goda hem, från vilka de utgått, och de goda hem, mot vilka de såge framåt såsom ett efterlängt framtidsmål.

Vid den nationsfest, som kl. 9,30 vidtog i den avröjda middagslokalen, var stämningen stilfull om ock långt mera brokig. Anslående var den spontana hyllning, som ägnades inspektör: sedan andre kurator Arvid Möller framfört nationens varma tack för det förtroende och varma aktiva intresse inspektör i onda som goda dagar alltid visat nationen, ett intresse, som nationen i hög grad fått röna vid byggnadsfrågans lösning, bars hyllningens föremål av nationens starka män i gullstol. Synnerlig hjärtlig var också den hyllning, som nationen åtskilligt senare på aftonen ägnade bankkamrer Thorsten Laurent, byggnadskassans förvaltare sedan årtionden och byggnadsföretagets drivande kraft. Nationens välkomsthälsning till de nykorade hedersledamöterna frambars stilfullt av förste kurator, docenten Sernander. Skålen besvarades av landshövding Filip Boström. Till hyllningen för de äldre generationernas män anknöt Sernander reflexioner över studentens liv av i dag. Djuptänkt tecknade han det på en gång fattiga och rika liv studenten förde under sina korta Uppsala-år, icke minst den intellektuellt späningsfyllda tillvaron med dess för personlighetsbildningen omistliga värde. Det dröjde inte länge, förrän de närvarandes uppmärksamhet ånyo påkallades. Genom mängden banar sig en reslig, grovt byggd äldre herre, klädd i prästrock, energiskt väg till bordet. Mannen är den nykorade hedersledamoten, kyrkoherden i Kil och Gräve, kontraktsposten i Glanshammars kontrakt, teol. d:r Johan Wahlfisk. Där han efter en

kraftig knackning i bålen tar till orda, ser man i ett grovskuret, bredmynt ansikte två isgrå ögon mörskt blicka fram under buskiga bryn. Orden falla myndigt korthuggna. Av ordalydelsen minns jag följande: »För den kallelse till hedersledamot, som jag nyligen fått från nationen mottaga, tackar jag hjärtligt. Att jag trivs ibland er, behöver jag ej försäkra. Men därtill vill jag lägga en förklaring, att jag vid mina 55 år känner mig väl så ung till kropp och själ som trots någon av er. Då jag förmodar, att sakförhållandet är ägnat att väcka er undran, så vill jag meddela er hemligheten härav: ung kan man känna sig in i ålderns dagar genom att med helhjärtat intresse ägna sig åt ett arbete av ideell natur helst med vetenskaplig inriktning. Det är i varje fall mitt recept, och av erfarenhet vet jag, att det duger». Till denna ordination lade den gode (jag höll på att säga arkeologie i stället för teologie) doktorn en för alla synnerligen nöjsam återblick på 1860-talets sörmländska studentliv med dess florerande gökdiktning. Svallvågorna hade hunnit hjälpligt lägga sig, när en rätt gammal smärt herre helt oväntat står framme vid bålen och försynt äskar ljud. Talarens av mörkt hår omgivna smala ansikte med dess utpräglat sjäfulla drag präglas av de mörka ögonens vemod. Rösten är kultiverad och ytterst distinkt, så att orden, ehuru utan ansträngning uttalade, äro fullt hörbara i hela salen. Det är fil. d:r Olof Arvid Stridsberg, adjunkt vid Norra Latinläroverket och i sinom tid smått ryktbar som fader till polyhistorn, humanisten och mönsterpublicisten Gustaf Stridsberg. Lydelsen av talets inledande del var ungefär denna: »Mina herrar landsmän! Er unga lyckönskar jag till att här uppleva ett visserligen ansvarsfullt men framför allt avundsvärt livsskede. Här mogna andens druvor, här skall livets vin pressas och väl också genomgå sin första jäsningsperiod. Stundom klagas det över att denna jäsningsperiod försiggår alltför hörbart. Jag tror nu för min ringa del, att dessa klagomål äro oberättigade. Vem garanterar nämligen, att det värdefullaste vinet kommer just från de vinfat, av vilkas jäsningsintet ljud förnummits? Snarare tror jag, att man har något särskilt att vänta av dem, där jäsningsprocessen varit stark, kanske våldsamt. Men i det stora hela: vad veta vi härom? Huru som helst: vad det kommer an på är, att vinet jäser. Talet tonade ut i några med lätt hand gjorda antydningar om 1850-talets nationliv. Doktor Arbman tecknade sedan en snabbild av nationlivet på 1870-talet, som även för de unga ofta tedde sig som ett skede av efterklang, andlig osäkerhet och självkritisk misstänksamhet mot nedärvda ideal med vackra namn.

Åtskilliga tal torde ytterligare ha hållits på nattsidan, dock utan att ha hos mig lämnat några förblivande intryck. Vad jag däremot har livligt minne av, är ett skaldestycke, som sent på natten upplästes av

en liten spenslig äldre landsman med ett blekt, helskäggbeprytt ansikte. Fattade jag skalden rätt, så avsåg han att tolka en utomståendes uppskattning av den visdom och idoghet, som byggnadskommittéerna ådagalagt för nationens bringande under tak. Uppläsarens röst var rätt svag, om av natur eller om i medvetande av oförmåga att rätt utlägga det höga ämnet, kan jag ej avgöra. Full visshet har jag endast om episdodens avslutning. Faktum är, att efter uppläsningen en översittare trädde fram till skalden och sporde denne hur han burit sig åt för att åstadkomma ett sådant mästerverk. Skaldens svar lød: »Kära någon, det är bara att räkna på fingrarna: ett—två, ett—två. Och det skall väl ändå en matematiker kunna». Skalden var licentiat i matematik och fysik.

Nationsfesten lär ha dragit långt ut. Även äldre herrar hade svårt att slita sig ifrån samvaron. Så anträdde landshövding Per Bråkenhielm först kl. 6 på söndagsmorgonen återfärden till Uppsala slott, arm i arm med nationens förste kurator.

Dagen därpå hölls den stora nationsbalen. Den lär ha varit mycket lyckad. Minnesrik kanske den blev endast för ett fåtal av deltagarna. Snillrika ord i större myckenhet utbyttes väl knappast under och mellan danserna. Däremot är det ej uteslutet att ett eller annat par växlade innehållsrika ord av lyckligt livsavgörande innebörd.

Nils Lundqvist.

Spexliv och leverne i seklets gryning.

Det var en kväll den 7 december 1907, på Östermalmsteatern i Stockholm, den tidigare cirkusbyggnaden med kupol och minareter på taket och stallukt i ryttargången bakom scenen. På ett bord i denna gång låg utsträckt en individ med utspärrade ben, endast iklädd en grå trikå, prydd med nappar av gummi på bröstvärtorna och utrustad med svans och en slags apmask. Över honom stod böjd en lång smal svartlockig dam i blå sammetsklädnad och spanskt krås, syende av alla krafter ihop ett hål i apans trikå på ett mycket ömtåligt ställe. I detsamma passerade förbi gruppen en slätrakad herre med dyster uppsyn — det var Justus Hagman, Ranfts mäktige souschef på sagda teater. Han stirrade ett ögonblick perplex på det kuriösa paret, skakade sitt gråa huvud och avlägsnade sig med om möjligt ändå dystrare min. Han torde dock ha mumlat något som kunde tolkas som: »studentspex!» —

Apan med de utspärrade benen var min vän fil. stud. Torsten Kolmodin, Sthlm, och damen var undertecknad, jur. stud. av Södermanlands-Nerikes nation, avslutande sin stora spexturné i landsorten med ett gästspel i Stockholm med ett par föreställningar av de äkta sörmländska operorna »Mohrens sista suck» och »På Madagaskar» — det blev förresten bara en föreställning, dock ej beroende på spruckna triåer.

Apropos den där apan och hans partner så medverkade de i ett balletinlägg, föreställande vildmarksliv i Madagaskars urskogar, som vi hittat på vid ett tidigare uppförande i Upsala på Château Baroviak. Vi gick mycket noggrant till väga. När de första aporna, Karl Knutsson Wistrand och Carl Cederblad, sedermera båda berömda den ena som politiker, den andre som folkbildare, skulle instudera sin dans — efter valsen ur »Glada Änkan» — tillkallades en zoologisk expert, den stillsamme, men intensive och humorfulle naturvetaren Gunnar Alm, numera byråchef i Fiskeristyrelsen, som lämnade många vinkar av vetenskapligt värde. För övrigt ansågs det att efter någon tid borde apornas kärlekslekar ha medfört något synbart resultat, och en liten apunge presenterades, hoppande kring de lyckliga föräldrarna. I Stockholm utfördes apbaletten av två välvuxna eleganta dansörer, nyssnämnde Kolmodin och jur. stud. Härjulf Jehubbason Blomqvist — han hette verkligen så — eller möjligen, ty jag kan ha misstagit, av den lika flotte fanbäraren i nationen Richard Helander, kallad Päjsan.

Jag agerade alltså donna Rotunda i »Mohrens sista suck», fastän jag varken var donna eller rund, men som Sv. Dagbladets kåsör Kaifas anmärkte, så mycket längre och (ah!) skönare, skarpt konkurrerande med den av Strindberg grundade gamla Intima teaterns primadonna, den tjusiga Manda Björling-Falck. Till motspelare och mohr hade jag min landsman, den präktige sångaren och gode kamraten Nils Ulric Grill. Men i negeroperan fick jag vara mig själv som fransmannen »à la Bonneheure» och där hade jag som kumpan den oförgätlige Einar Petri, liten och trind och utstrålande humor och trygghet i sång och spel. Min grymme rival, kung Radamuffo sjöngs med en från avgrunden klingande bas av Adolf Mauritz Lindgren, sedermera advokat i Sthlm. I »Mohren» spelade han min förnäme fader Don Cascaluña i nattrock och utrustad med dassnyckel — Karl Asplund har i »Studentrum» fångat denna rekvisitanyans — och nyssnämnde Grill hade i »Madagaskar» gjort om sig till Rakkas överstepräst Uffo.

Jag hade tänkt att endast nämna landsmän deltagande i denna kavalckad, men måste dock snudda ett ögonblick vid Prinsessan Guttaperckas framställare, Bertil Wallroth, norrl., kallad »Putte» W. på grund av sin kraftiga kroppsbyggnad. Vi måtte haft tunnsått med »stora» tenorer i nationen, ty vid en föregående repris anno 1904 vill

jag minnas, hade vi också då lånat en utländing till negerprinsessans roll, den sköntsjungande, firade 1:ste tenoren i O. D. Pytte (John) Nordin, västg., sedermera chef för arbetsrådet och högt på strå. . Nu hade vi som sagt jättebabyn Putte, och jag minns att jag med en viss bävan framsade min replik: »Det okonstlade naturbarnet har rört mitt hjärta — min Guttapercka!» ty vid den följande duetten kramade mig Putte brun och blå i sina jättearmar var gång han utslungade en höjnton. Sv. Dagbl. skrev att: »Ranft skulle inte vara Ranft om han ej tog vara på en sådan kraft för Operan» — och, mycket riktigt, i sinom tid hamnade Putte med sin härliga ljusa nordiska tenor på Kungl. Teatern, fast hans framgångar av skilda orsaker ej blev vad hans vänner hoppats. — Men vilka ytterligare krafter hade ej trummats opp för att göra denna operaföreställning ståtlig — vi skaffade oss ju egen orkester. Det var vår dirigent, musikfanjunkare Gille från det förnämliga I 8, en ståtlig vallonättling med denna rasens bekanta musikbegävnig som orkestrerat »Madagaskar» och ledde våra trupper, som i bokstavlig mening »blåsts ihop» av vår oförgätlige »Sjöländer, Martin Sjöländer, som själv med kärlek tryckte en trumpet till sina läppar, fast han ibland efter glada nätter klagade över att »embouchurden var åt helvete». Men esskornett blåste vår Nisse Wetterstrand, den genommusikaliske och sångbegåvade, som när vännen Moje en gång vek sig, i sin hemstad Örebro klév över rampen och övertog den svåra rollen »utan vidare spisninå». Och vem hade givit exotisk karaktär åt våra dekorationer om ej den bäste av kamrater — och den talangfullaste — om ej Karl Asplund, en sådan där om vilken man aldrig visste vad som rörde sig inne i hans vackra huvud med de drömmande, mörkblå ögonen och den fullständigt utlessna uppsynen förrän han plötsligt, gripen av någon inre furia, slängde ned de mest formfulländade verser eller ritade de kostligaste gubbar — — Nej, nu ska jag ej fördjupa mej mer i detta »Madagaskar» uppförande för att de landsmän som råkar ut för dessa fladdriga minnen ej ska instämma i »spexgökens» suck efter avslutad turné: »Uppå Madagaskar ö, bliver man i längden slö!»

Dagen därpå dog gamle kung Oscar och det kunde alltså inte bli någon andra föreställning, åtminstone inte på Östermalmsteatern, som jag några år senare fick se stå i ljusan låga till dess den löjliga turkiska kupolen och minareterna plötsligt som något slags fantasiskepp sjönk i eldhavet.

Ska' jag kanske för att fullständiga mina minnen av olika slags teatralisk aktivitet dröja vid vår — d. v. s. nationens — verksamhet som »gatufarsörer»? Då är att nämna att jag en vår var med om att »rida maj i by» som fint utstyrd Majgreve — och klen ryttare — medan en flott hästkarl, artillerireservaren Bertil Sandström, jur. stud., märkligt

nog var min Majgrevinna: hans utpräglat virila ansikte med pince-nep stod i märklig kontrast till hans långa släpande klädning.

Och en morgon i april 1904 vaknade jag i min lilla lya vid Kungsgatan vid att en obekant figur med uppsynen av en dyster teolog med brillor och stripigt hår dök upp framför min säng och på onaturligt tydlig högsvenska — dock färgad av vissa gotländska accenter — erbjöd mig att få deltaga i årets stora, av studentkåren arrangerade vårkarneval som Cléo de Merode, den just då aktuella franska dansösen, ensam hoppande på en flakvagn i karnevalståget. Dum och blyg som jag var avstod jag engagementsanbudet, framfört av fil. stud. i semitiska språk — Johannes Kolmodin, gotl., som jag sedan ej skulle träffa ihop med förrän hösten 1924 såsom dragoman och legationssekreterare vid svenska beskickningen i Konstantinopel, dit jag farit för att filma med Mauritz Stiller och Greta Garbo, och där avslöjande sig som en den finaste kännaren av turkisk poesi, historia, ja, av allt som var värt att veta om detta sagoland. Men också som en av de mest nobla och renhjärtade människor och karaktärer jag någonsin mött.

Eller att jag tog en slags revansch för den uteblivna parodin av Cléo de Mérode, vilken lika älskvärda som obetydliga person jag något senare på våren lärde känna hos en rysk diplomat i Stockholm, genom att ej mindre på Flustrets musikestrad än även på Stora Torget framför polisstationen utföra Salomes dans med de sju slöjorna, assisterad dels av ovan-omtalte K:son Wistrand, då ej ännu högerpartiets ledare, såsom den vinbeskänkte kung Herodes, dels av vår stackars vän fil. stud. Harald Möller som med sargad hals måste framställa »Johannes' huvud på ett fat». —

— Ja, det var då: »Oh, Wilderness!»

Ragnar Hyllén-Cavallius.

På långfärd med madagaskariter.

Min studenttid i Uppsala inföll under några år på vardera sidan om gränsen mellan 1900-talets första och andra årtionden. Som de flesta andra, ser även jag tillbaka på den delen av mitt liv som på en idyll, en lycklig blandning av sorglöst samliv och ambitiösa studier. Äldre landsmän av olika årgångar med Rutger Sernander i spetsen levde intensivt med i nationslivet och gävo det i all dess uppsluppenhet stil och stadga. För en yngling med speciella talanger, t. ex. i musik, yppades också särskilt rika tillfällen att leva med i studentlivet även utanför

den egna nationens gränser. Ett musikprogram för liten orkester ingick som regel i nationsfesterna, och jag kom att tillhöra en grupp musikanter, som vandrade från nation till nation och spelade och som erkänsla fingo äta och dricka gratis — utom på vår egen nation, där vi fingo betala som alla andra.

På S.-N. nation hade Martin Sjölander, som sedan gick bort under så tragiska förhållanden, med brinnande energi gått in för att uppliva gamla musiktraditioner och startat en militärorkester med musikfanjunkare Alb. Gille som instruktör och sitt första offentliga framträdande den sista april 1909, då vi med klingande spel tågade från nationshuset till Flustret och konserterade i dess gamla musikpaviljong, medan landsmännen avåto sin vårsexa. Musikanterna voro nästan alla recentiorer, och orkestern kunde därför hållas samman förvånande länge: fyra år, om jag minns rätt.

Studentkårens musikliv fick i hög grad fart och färg av motsättningarna kring Hugo Alfvéns utnämning till director musices. Hans genialitet och bohemiskt tjusande personlighet drog omedelbart alla musikidkande studenter till sig som ljuset myggorna. Själv var han full av entusiasm för sitt nya kall och trivdes i studentumgänget, och samvaron med honom är vad jag bäst minnes från min Uppsalatid. Mycket, kanske det mesta av det som står i de bägge första delarna av hans självbiografi, har jag hört honom berätta eller kommentera i förtroligt lag. Med en något fri tolkning av statuterna om sin skyldighet att undervisa i kammarmusik valde han bland studenterna ut en cellist, en altfiolist och en sekundfiolist och satte sig själv som primarie. Han var naturligtvis en underbar instruktör för dessa, men de andra intresserade fingo den s. k. kragen. Det behöver väl knappast nämnas, att han på detta sätt kom att betyda oerhört mycket för de tre utvalda, till vilka jag hade lyckan att höra. — Men för mig personligen medförde allt detta, att jag för mina studiers skull måste inskränka min medverkan i nationens musikliv. Denna medverkan kulminerade emellertid i spexturnén på nyåret 1911.

Till denna turné togs initiativet av yngre landsmän, och den genomdrevs inte utan rätt hårt motstånd från en grupp äldre. Senare delen av höstterminen 1910 gick åt till förberedelser av olika slag: repetitioner, beläggning av teaterlokaler o. s. v., och varken jag eller Ingemar Widebeck, som skulle ha hand om det ekonomiska, läste något nämnvärt under de sista fyra veckorna av den terminen. I Örebro var det omöjligt att få teatern, och Harald Möller, Karl Asplund och jag fingo tillbringa bortåt en vecka kring nyår med att ställa i ordning läroverkets nya och stora gymnastiksal och förse den med scengolv, dekorationer m. m.

Turnén startade i Nyköping den 10 jan., om jag minns rätt, och gick sedan genom en rad städer, bl. a. Göteborg. Den blev till en serie fester bland glada och gästfria människor, inte minst gamla landsmän och andra studenter i förskingringen, som för en kväll fingo minnena från sin egen studenttid intensifierade. En deltagare karakteriserade efteråt minnesbilden av turnén som ett diffust halvdunkel med ett eller annat klart lysande stjärnskott. Men även de stjärnskott som jag minns, skulle spränga ramen för denna lilla uppsats om jag berättade dem alla: hur ekonomiska bekymmer och glädjeämnen växlade, hur buffabasen Adolf Mauritz Lindgren («Andra Maj») redan första natten i Nyköping förkylde sig hopplöst under en sångarfärd i öppen bil genom staden och blev oanvändbar för resten av turnén, hur Torsten Petri, den lille tenoren, var missnöjd med den något ojämna utbetalningen av traktamenten och högläste »valda delar» ur färdepromemorian, hur vi i Göteborg voro bjudna på en matinéföreställning av Greven av Luxemburg med den unga, lovande operettstjärnan Naima Wifstrand o. s. v., o. s. v. Jag vill dock dröja litet vid den egentliga turnéns (vi uppträdde några veckor senare två kvällar på Svenska teatern i Stockholm) avslutning i Flen.

Vi befunno oss alla i mer eller mindre framskridet upplösningstillstånd efter ett par veckors ideligt kringflackande, vakande och festande, men en rätt stor motståndskraft mot starka drycker hade vi förvärvat. Harald Hagendahl (som spelade bastuba i Mohren och var folk i Madagaskar) och jag voro inkvarterade hos en ytterst älskvärd och gästfri familj, man, hustru och svägerska. Lunchmiddagen blev mycket långvarig och grundlig, och när det blev tid att ge sig av till teaterlokalen, befanns det att vår artige värd av trötthet inte hade tillfälle att följa med. I den trånga teaterlokalen, antagligen något slags ordenshus, rådde glad förväntan på ena sidan rampen eller, rättare sagt, det räcke, som begränsade orkesterdiket, och rena kaos på den andra. Mohren gick något så när, men Madagaskar föll nästan sönder. Im Palmer, som var Radamuffos budbärare, skulle just säga sin enda replik: »En hälsning jag Er bär från kungen stor och rasker, den störste moritask bland alla moritasker», men när han kom in på den diminutiva scenen och måste kliva över den sittande delen av Uschiamejas hovstat, fick han något slags hysteriskt skrattanfall och måste börja om flera gånger, innan han fick repliken ur sig. Detta blev signalen till den allmänna upplösningen: ingen kunde hålla sig allvarlig längre trots Gilles, dirigentens, vredesgnistrande blickar och dova morningar. Men hur det nu gick så trasslade vi oss till slut och i viss mån ännu längre: Erik Degerman, som spelade cello, hade råkat i ett slags dvala och spelade oberörd vidare, när stycket var slut och Gille hade slagit

av för kvällen. — Vad som hände efteråt på den obligatoriska festen, har jag endast ett mycket suddigt minne av. Antagligen kunde vi av trötthet inte fullt tillfredsställa de anspråk på sprudlande glädje och livslust, som ju allmänt ställas på studenter. En liten episod minns jag: några flickor från Katrineholm hade sumpat det tåg som de lovat komma hem med, och en yngre landsman fick i uppdrag att telegrafera saken till föräldrarna. Men eftersom han inte ville riskera att bli skickad i samma ärende en gång till, skrev han för säkerhets skull: »Kommit försent till tågen». — Dödströtta kommo vi till Uppsala. Jag för min del sov följande natt 15 timmar i sträck.

Som nämnt slutade föreställningarna den gången först några veckor senare i Stockholm. De skulle nog kräva sin särskilda minnesteckning. Av hela spextruppen skildes troligen Potte Wallroth och jag sist. Av någon anledning, som jag förgäves grubblat för att komma ihåg, dröjde vi oss kvar i Stockholm i två hela dagar, varpå vi återvände till Uppsala och togo farväl efter en pratstund i hans bostad vid Drottninggatan kl. två på natten.

Nils E. Wetterstrand.

Landsmaninna i brytningstid.

Studentska 1908—1913, ett lustrum just före världskrig, ännu i idyllens tecken. Upsala var universitetstad, industrier och militär spelade ingen större roll i staden, som ännu hade kullerstensgator, och funkis- och studentskehus fanns ej ens på papperet. Gamle Baumbach, student 76, kom i grönskiftande skägg och rock på väg från Luthagen till automaten på Östra Ägatan, medan de unga eleganterna flanerade på Drottninggatan i hög hatt, randiga byxor, jaquette med lila slips och bruna sveciakängor. Rektor Magnificus professor Schück bar den gylene kedjan med grandessa, och på Nationen satt Pekka Persson blid och vänlig som inspektör. Kvinnan hade ännu ej rösträtt, och den unga flickan var omgärdad av många konventioner. Så vad var naturligare än att mor skulle följa mig till Upsala för att se till, att jag blev helinackorderad i en respektabel familj. En sådan fann vi också lätt, och under de första två åren bodde jag väl omhuldad till det facila priset av 100 kr. pr månad. Att en Eskilstunaflicka trots studentexamen i Stockholm sökte sig till Södermanland-Nerikes nation var ju naturligt. Av kårens då c:a 100 studentskor tillhörde 1908 sex nationen, där vi ej

spelade någon som helst roll annat än vid baler och dansskutt, om vi nu blev bjudna. Det första erkännandet av vår existens som nationsmedlemmar gavs under Martin Sjölanders kuratel, då man satte in mig i betygskommittén och överlät vården av teatergarderober åt mig. Det stora flertalet av kårens studentskor var humanister, men det fanns ganska många naturvetare och medicinare. Endast ett ringa fåtal var teologer eller jurister.

Efter ett par års familjeliv hyrde jag ett hemtrevligt rum (pris 75 kr. i termin) på vinden i ett Luthagshus utan någon som helst modern komfort, där flitens fotogenlampa lyste och värmdes tillsammans med sprakande vedbräror. Till studentskans utrustning hörde spritköket, som stod på vedlåren i farstun, och där kokades té, när vännerna kom med bullar och kakor från fröken Lind »i underjorden». Ibland var det supé med stekta prinskorvar och en flaska »Björling» inköpt i näraste speceriaffär för 1: 25. Men det gällde också att komma in i ett trevligt matlag. Ambrosiorna voro helt maskulint betonade, och Hushållsskolan lockade ej. På Fackskolan hade under Ida Norrbys presidium 15 studentskor ett enkelt kosthåll, som smaksattes av dagens ondits och livliga diskussioner, ledda av Elsa Warburg, Beth Hennings och andra färgstarka personligheter. Där bjöds 2 måltider om dagen till 42 kr. pr månad. Jag hade turen att komma in där under mina sista terminer och fann här kamrater och vänner som jag genom åren behållit.

Studentskorna tillhörde nästan alla Kvinnliga Studentföreningen, som spelade en stor roll för oss under dessa år, då vi ej deltog i nationslivet, och dess spritstarka fester var tabu för oss. Särskilt minns jag Anna Nilsson-Beckman, som samlande ordförande. Lokal hade vi i Fackskolan; här förekom diskussion och hit kom prominenta kvinnor och höll föredrag. Föreningen vakade även över sina medlemmars uppförande, och en och annan varning utdelades. Det gällde att värna studentskornas anseende, suspekta som vi var ej endast bland hedervärda borgare och inackorderingstanter utan även bland en del professorer, som betraktade oss som ett ej önskvärt element. Vi sörjde över Elsa Esllasons öde och retade oss mer än en gång på vissa utnämningar exempelvis då en kvinnlig fil. dr. kunnat uppehålla ett lektorat som e. o. men ej kunde komma in fråga till ordinarie tjänst. — Kvällen före Valborgsmässoaftonen spelade föreningen spex på Smålands nation, där karlar var portförbjudna dock med undantag för Arvid Odenrantz, om han medförde kamera. Spexen författades av en kommitté av större och mindre förmågor, men den sista touchen och de kvicka kupletterna gjorde alltid Märta Lindquist, sedermera Quelqu'une i Sv. Dagbladet.

Valborgsmässoaftonen satte man i all stillhet på sig den vita mössan

kl. 6 em. och gick ut och flanerade eller åkte landå, gärna runt kandelabrarna på Stora torget, och sedan samlades man på Nationen till färdknäppen före uppmarschen till slottet. Det var otänkbart, att vi där efter skulle delta i sexan, som på den tiden intogs på Flustret. I stället vandrade vi ut i Norbyskogen, där Kv. studentföreningen hade ett eget bål, och längre fram på kvällen blev det té på lokalen på Fack. Med ogillande kommenterade kringsittande professorer vårt tilltag att en Valborgsmässoafton supera på Gillet och på nio stycken knäcka en hela champagne. Att vi alla klätt oss i vit blus med svart slips och mössa, alltså en slags uniform, var också misshagligt. Något av pionjäret på vår nation blev vi dock, då vi sista året verkligen vågade oss med på sexan. Den efterföljande gasken på Nationen var dock ännu ingenting för oss. Ej heller majmiddagen stod öppen för studentskorna. I stället brukade vi, ett 10-tal vänner, efter en landåfärd (landån spelade en stor roll, när bilen ännu var sällsynt) till Flottsund äta middag i det gröna hos brovakten. Hans hustru hade en stående menu: burkhummer till smörgåsbordet, »sniss» (winerschnitzel) och inkokta äpplen. Åter i staden blev det en tradition att gå upp på nationen, där hedersledamöter och seniorer bänkat sig med isade punschhinkar på långbordet, under det att de yngre deltog i konfetikastningen i Odinslund, vilken f. ö. förbjöds efter 1911. Kring bordet satt en skara förnämliga män och trofasta sörmland-närkingar, av vilka jag särskilt med ömhet minns professorerna Hammarstén, Sernander, Pekka Persson, Rydberg (romanisten), bibliotekarien Markus Hulth och den ståtliga adjunkten Grahl med sin präktiga guldkedja, enl. uppgift en gåva av Karl XV. När vi flickor kom, dukades raskt fram champagne, och kvinnan hyllades med tal och sång. Detta är för mig ett oförglömligt minne bland många andra från nationen, som med ett kuratel — det Sjölanderska — med sinne för glansfulla fester gav ståtliga baler och slädpartier. Särskilt minns jag med vilken brio den mångårige klubbmästaren Bengt Mannerfelt utbringade levet för »tärnan därunder». Hornboskapen får icke heller i detta sammanhang förglömmas.

Under den sista karnevalen 1910 spelade Södermanland-Nerikes Nation en framträdande roll, om det också inte för mig var enbart romantiskt se min hemligt förlovade utstyrd till drottning Uschiamėja.

Jag har ovan icke berört den allvarliga sidan av Upsalaåren, studierna och tentamina. I minnet dröjer man ju helst vid de glada stunderna. Till dem får man väl, om ock med vemod, räkna de så småningom allt tätare indroppade korten: »Välkommen till Gillet den . . . kl. . . .», vilket betydde examensgask men också att någon av vännerna beredde sig att lämna staden.

En septemberdag 1913 var det min tur att lämna Upsala. Jag har

emellertid icke brutit kontakten med min ungdoms stad. Ännu är vi ett 30-tal studentskor av årgångarna 1908—1913, som träffas en gång om året på Gyllene Freden.

Och när sista april kallar, så är det för mig, som på Nationen ej endast fann kamrater och vänner utan även min make, alltid samma tjusning att med honom fara till Upsala för att med vår kära Nation hälsa en ny Upsalavår.

Sången klingar som förr, eldarna flammar på slätten, och man känner sig åter som en ung och glad studentska.

Sigrid Söderbäck.

Parkettgolv och kvinnoemancipation.

När jag tänker på mina år som aktiv landsman i Södermanlands-Nerikes nation stiger två minnesbilder upp på näthinna. De har inte det ringaste med varandra att göra men de säger någonting om nationens historia under dessa år på två vitt skilda punkter. Den ena minnesbilden stannar från landskapen och består av en blyg samling studentskor i nationssalens ena ända. I regel minst tio högst femton, om jag får tro minnesbilden, alltid väl sammanhållna, alltid välvärdade, alltid medvetna om att vara utsatta för landsmännens granskande blickar. De var inte pionjärer — den lotten hade tillfallit en tidigare generation — men de var ännu inte ett alldeles självfallat inslag i studentlivet i 20-talets Uppsala.

Jag minns mycket väl de tämligen bistra meningsutbyten som ägde rum när flickorna först började komma med på gaskerna. Gaskerna, de var i sanning ett manligt prerogativ. Deras traditioner stupade rakt ner mot 1600-talet, de var en maskulin rit av största betydelse. Här befann man sig andligen talat i skjortärmarna; här fanns intet effeminerat i tal och uppträdande, och ingenting av det motbjudande dubbelspel som kallas artighet eller chevalereska manér. Gasken var den sista kvarlevan av Södermanlands-Nerikes ärorika nation i dess egenkap av en suveränt enkönad församling. Men även gåsmiddagen regerades av liknande järnhårda bud. Samkväm och nationsaftnar må vara, men gasker och gåsmiddagar . . .

Undra på att grånade landsmän fnös av förakt och halvgrät av förbittring när det första gången förekom dans på en gåsmiddag. Det var under min tid som förste kurator. Stilbrottet var uppenbart men vad göra? Flickorna fanns där, traditionsföraktande landsmän fanns också,

kravet restes och grammofoon anskaffades. Endast en Hitler hade kunnat lägga hinder i vägen för detta demokratiska önskemål. Jag var ingen Hitler. Dessutom måste »stilbrottet» betraktas som ett tecken på en ny tid och oefferrättligheten i dess förhållanden mera än som brist på traditionskänsla.

I själva verket betydde kvinnornas ankomst till universiteten en humanisering av de akademiska sederna överlag och jag kan inte tänka mig annat än att återverkningarna spritt sig till de mest skilda sektorer av vårt kulturliv.

Min andra minnesbild är bilden av ett nytt parkettgolv. Det förefaller kanske inte så märkvärdigt. Men ett faktum är att detta nya golv lyfte upp intrycket av nationslokalerna till en ny nivå, framhävde deras mörka skönhet, gav egendomligt nog även en patina. Före denna tidpunkt var det skurgolv i dessa rum. Det finns många gammaldags människor som älskar skurgolv — Heidenstam vägrade att lägga in andra golv på övralid — men ingen kan neka till att de är dyra i underhåll, opraktiska och bara i undantagsfall vackra.

Jag minns inte om reformen var dyr. Den skedde under min tid men jag hade ingen verklig del i den. Det var nationsfullmäktige som fattade det höga beslutet och anvisade de nödvändiga pengarna. Man får nog anta att mannen bakom dessa och andra förbättringar i regel var Jonas Samzelius, nationens nämndeman och klockarfar framför alla andra. Det var under dessa år han lade erfarenhet till erfarenhet, övande sig på sin nation för att omsider växa ut till hela Uppsalas Jonas, studentbyggmästaren framför andra.

Det spexades inte mycket på Södermanland-Närke under åren 24—30. Man gick och tittade på Karl Asplunds gamla karikatyrer i musikrummet över det ärorika framförandet av På Madagaskar något årtionde tidigare men det togs få liknande initiativ. Jag minns bara enstaka tillfällen av vilka ett log sikte på att uppföra något av de spexartade avsnitten ur En midsommarnattsdröm — jag vill minnas framgången var tvivelaktig. Däremot var nationsaftnarna livaktiga. Från min egen kuratorstid tycker jag mig minnas livfull medverkan av J. L. Saxon, Carl Cederblad, Alvar Zetterqvist, — som, man må tro mig eller ej, var kriminalintendent redan då — och framför allt den överväldigande effekten av en så kallad negroid kör som tränade negersånger i mitt och en kamrats rum på Waldenströmska studenthemmet och framförde dem i fyra stämmor. Jag minns att den slog två besökande greker, som inte kunde svenska, med synnerlig häpnad. Den trodde sig få en inblick i svensk-afrikanskt kulturliv. Rätt besett var väl även den negroida kören en följd av kvinnoemancipationen. Den var en liten men dock silverspik i manskörssångens likkista.

En ståtlig rad av kuratorer minns jag från de där åren: den sirligt välvillige Ragnar Jirlow, den redan då faderligt överseende, omtänksamme och stillsamt humoristiske Gunnar Hultgren — han blev ju också biskop med tiden — den något världsfrånvände Sixten Neander-Nilsson, den nyktert förnuftige Rune Wikström. Från landskapen minns jag bland annat en stormig nykterhetsdiskussion, där Sven Ljunggren, sedermera prästman, med iver och kraft pläderade för en total torrläggning av nationen. Det var ingen svårighet att torrlägga vissa nationsaftnar — de blev förresten, som jag minns dem, rätt populära och demokratiska i sin medvetna bullfeststil — men det totala kravet stötte på patrull hos landskapets majoritet som hotade att gå på krog i stället. Det stannade alltså, som så ofta, vid en kompromiss. Låt oss hoppas en lycklig sådan.

Och så minns jag förstås från ett besök något år in på 30-talet det grandiosa tillfälle då den pittoreske närkespatrioten J. L. Saxon blev nationens hedersledamot och kröntes med studentmössa, som verkligen prydde hans vita huvud där det fågelaktigt vickade på en lång och senig hals. Saxon och Sernander resonerade Närke tillsammans — ett härligt par. Om Sernander själv berättar väl alla andra så jag vågar inte gå in på ett så stort kapitel. Saxons sätt att prisa hembygden var inte alltid i Sernanders knappa, klara anda, men när Saxon en gång i lyrisk hänförelse talade om Närke som den röda näckrosens och den blå kärnhökens hem, då nickade och myste Rutger Sernander belåtet. Det var en exakt prosalyrik i hans egen stil, biologi och kärlek på en gång, alldeles på det sätt varpå han själv bibragte oss en ny och saklig hembygds känsla i sina sirligt spirituella tal till de unga landsmännen.

Erik Hjalmar Linder.

Trettioalet in memoriam.

En relativt nyligen svunnen period som nittonhundra-trettioalet betrakta vi knappast med särskilt intresse. Det längesedan förgångna appellerar i allmänhet starkare till våra känslor. Det har förmånen att äga ålderns patina, vid jämförelser med nuet får det färg och relief, fantasien får spelrum och sveper även över det, som en gång var trivialt, ett fångslande skimmer. Det nyss förgångna är på sin höjd kuriöst, oftast endast omodernt och banalt. Trettioalet var en mellanperiod, föregången av förra världskrigets efterkris och undanskymd av det senaste kulturkatastrof. Ett försök att aktualisera denna dekad blir kanske närmast patetiskt.

Tio år av en studentnations tillvaro utgöra dock en ganska lång period, som knappast kan bedömas som en helhet. Om trettioalet gäller detta i hög grad, då generationsväxlingen säkerligen visade en tendens att förlöpa snabbare mot periodens slut, varigenom nya idéer, synpunkter och livsformer också omsattes i raskare tempo. Trettioalet var i Nationens liv, liksom väl i studentlivet över huvud taget, en brytnings-tid.

När jag söker sammanställa minnen och intryck från denna tid, tycker jag mig urskilja två riktningar, vilka stundom äro klart åtskilda, stundom sammanlöpare, och av vilka den ena slutligen växer sig starkare på den andras bekostnad. Den första, den vikande, skulle jag vilja beteckna som traditionalistisk, den andra, den växande, som nutidsorienterad.

Nationslivet, som jag mötte det i början av årtiondet, präglades otvivelaktigt av en starkt traditionell lokalpatriotism, en dygd, som i dagens nivellerade och centraliserade samhälle väl närmast är en reaktionär odygd. Sitt bästa uttryck fick nog lokalpatriotismen i intresset för hembygden och den starka viljan att uppehålla kontakten med den. Även om våra hembygdskurser kanske voro föga rationella i radions och A. B. F.-cirklarnas tidevarv, gävo de deltagarna från Nationen en rik behållning. Kontakten med hembygden var för oss vägen till trygghet, rotfasthet och samhörighet i en rotlös, konturlös tid. Naturligtvis medförde denna strävan efter förankring i den jord vi ville känna oss tillhöra en provinsial inställning till mycket i tiden.

En diskutabel följd av vår starka lokalpatriotism var kanske den tveksamhet, varmed Nationen rätt länge engagerade sig i den större enhetens, kårens, angelägenheter. Men de som hörde Ruben G:son Berg vid midsommarfesten på hembygdskursen i Björnlunda tala över ämnet »Varför jag är stolt över att vara sörmlänning» förstå, vad jag åsyftat.

Ett positivt utslag av provinsialpatriotismen var den lojala sammanhållning kring Nationen och dess intressen, som kännetecknade trettioalets tidigare skede. Den frondering, som väl emellanåt förekom, hade ännu inte fått de senare årens politiska tillspetsning. Sammanslutningar som V. f. N. och S:t Eskils Gille voro livaktiga, men sprängde ingalunda den enhetliga ramen. Kamratskapet, i fest och till vardags, upplevde vi som en stark fruktbarande realitet. Vi nationspromenerade på söndagarna, spelade bräde och höllo nationsaftnar i stora salen och improviserade vickningar i tornrummet, diskuterade tingen under nattliga symposier och i gamla goda matlag, satte om växlar, drogo hand-lån och studerade emellanåt, allt i ett starkt medvetande om att vi voro sörmland-nerkingar, som hade hornboskap och firade Bastiljens storm-

ning. Inte ens den en tid ganska häftigt grasserande Oxford-rörelsen tror jag fick oss att i nämnvärd grad torgföra vår synd och uselhet, vi voro kanske fariséer på vårt sätt.

Naturligtvis hade denna linje sina uppenbara svagheter. Oviljan att engagera oss i tidens aktuella problem av social eller politisk art utanför Nationens domäner begränsade kanske vår omdömesförmåga. Överskattning av kamratlivets betydelse ledde lätt till slöseri med tid och pengar, begrepp, vilka ju lära vara synonyma i vår amerikanskt kulturpåverkade tid, och vilka i varje fall torde vara symboliska för densamma. Studierna bedrevos säkert många gånger föga rationellt ur senare generationers synpunkt, men jag undrar ändå, om inte respekten för kunskandet, vetandet var väl så stor då som nu. Vi kände inte ännu metoden att föreslå våra professorer att skära ned kursfordringarna för att därigenom jämna vägen för ett raskt anlopp mot en minimidimensionerad specialistexamen. Enhetsskolan var ännu ej uppfunnen! Också vår ekonomi var säkerligen primitivare ordnad i många avseenden, vi voro väl förtrogna med växelblanketter, men saknade statsstipendier. Om det nyss sagda har mera allmän giltighet för trettioalets studentgeneration, så kan det kanske vara lämpligt att peka på att just vår Nation under denna tid började rationalisera studieekonomin, genom inrättandet av den s. k. studielånefonden. Också Nationens allmänna stipendiefond skapades nu på Inspektors, Professor Jöran Sahlgrens initiativ.

Så småningom började emellertid en annan linje alltmera göra sig gällande i Nationens liv, den som jag här kallat den nutidsorienterade. Den bars upp av en studenttyp, som med säkerhet blev mera målmedveten såväl i sina studier som i sin sociala och politiska orientering. Men kanske blev man också samtidigt mindre lyhörd för rösterna ur det förgångna och för suset ur den nationella hängbjörken. Tärnan därinunder hyllades väl som fordom, men frågan är om formen för umgänget mellan studenter och studentskor blev så lycklig. Genom att avskaffa den gamla barbariska tidens gasker och ersätta dem med dans och gaskstämning skapades väl egentligen en ganska betänklig form av socialt tidsfördriv. Professor Rutger Sernander biträdde i varje fall aldrig denna innovation: »Inspektor låter meddela, att damerna önska avlägsna sig» var hans motto, när dryck inbars.

Det nya politiska intresset, där ytterlighetsriktningar kanske dominerade, vann insteg både i Nationens och kårens liv. Medan det traditionella politiska tänkandet och handlandet i studentkretsar väl oftast manifesterat sig i starkt affektbetonade rörelser, för vilka den gamla skandinavismen kanske kan sägas ha varit typisk, blev man nu säkert mera kallhamrad för att använda ett tidsenligt uttryck. En avgjort

positiv följd av denna verklighetsorientering var väl bl. a. det allt större intresse för kårens gemensamma angelägenheter, som nu växte fram. Tuberkulosundersökningen, saneringen av studentbostäderna genom kontroll över de rum, som utbjödos i fria marknaden, och uppförandet av speciella bostadshus för studenter, äro några resultat av denna studentgenerations praktiska grepp om tillvaron. Men en stundom onödigt bitter tillspetsning av både kår- och nationspolitik kunde nog också förnimmas.

Kanske kan man låta det gamla och det nya i trettioalets nationsliv symboliseras av två tilldragelser. Under några hektiska vårdagar fördes det klassiska spexet »På Madagaskar» i en turné genom hembygdens städer. Även om de deltagande sent skola glömma denna magnifika virvel av dramatisk yra, banketter och bussresor, inskränker sig kanske det bestående värdet av företaget till gulnade pressklipp ur hembygdens tidningar. En annan vår stod Arkadien, studentrumsflygeln vid S:t Johannesgatan färdig, skattmästaren och bibliotekarien Jonas Samzelius verk. Och där bor och arbetar ständigt nya generationer av sörmaland-nerkingar.

När jag i minnet söker efter några gestalter, som bättre än andra skulle kunna karaktärisera något av det bästa Nationen väckte hos oss, har jag svårt att välja. Jag tänker på den trofasta tillgivenheten mot Nationen och dess traditioner, och ser framför mig Sven Sernander leda trappmarschen. Han skall aldrig mera svänga thyrsosstaven i spetsen för det backanaliska taget. Jag tänker på den humanistiska livssynen, aktningen för kunskapen och vetandet, och minns Claes Blum. Han, som aldrig tålde intellektuell ohederlighet och ideologisk grumlighet, han slipper nu vändas över oblygt konjunkturspel och demagogiskt frasmakeri. Men skall jag i en situationsbild fånga mitt trettioal, då ser jag Rutger Sernander, lutad mot solvisaren i Arkadiens trädgård, tala, som bara han kunde det, till våren och ungdomen medan klangen från domkyrkans klockor dallrade under en vårbå himmel. Det var i maj 1938.

Litet mer än ett år senare studerade vi under tystnad de plakat, som från nationernas anslagstavlor, från plank och husväggar tillkännagav att Sverige infört förstärkt försvarsberedskap, som termen lydde.

Trettioalet, mellanperioden, var ett avslutat kapitel, ett banalt eller sentimentalt minne bara, av det slag, som varje upsalastudent bär med sig ut i den borgerliga tillvaron, och som han, när den fatala medelåldern börjar stämma hans själs instrument i moll, plockar fram ur minnenas kuriosakabinett, borgerligt generad över att han känner sig rörd vid dess åsyn.

Gunnar Holmquist.

Veteranerna.

Räkenskaperna 19/4 1950—21/4 1951.

Ingående behållning: Sv. statens 3½ % obl. 1944, 4.000 kr. 3.960:54; A sparkassa 1.397:37; A postgiro 1.355:68. Summa kronor 6.713:59.

Inkomster: Avg. ss. stift. ledam. 100:—; Årsavgifter 961:—; Räkntor 169:34; Gåvor 10:—. Summa kronor 1.240:34.

Utgifter: Tryckning och exp. av 1950 års Majhälsning 1.607:10; Förvaltningskostnader 56:85; Bidrag till kuratorsarvode 50:—. Summa kronor 1.713:95.

Utgående behållning: Sv. statens 3½ % obl. 1944, 4.000 kr. 3.960:54; A sparkassa 1.493:51; A postgiro 785:93. Summa kronor 6.239:98.

Föreningens nämnd.

Valda ledamöter: Fritiof Söderbäck, f. d. direktör (ordf.), Martin Jansson, f. d. kommerseråd, Mauritz Carlson, f. d. direktör, Carl Weller, bankdirektör †, Carl Cederblad, läroverksadjunkt, Sven Sernander, bibliotekarie (sekr.) †, Eric Wahlberg, förbundsdirektör (v. ordf.), Arne Furumark, docent, Lars Andér, med. lic. (tj. f. sekr.).

Självskrivna ledamöter: Dick Helander, professor, nat:s inspektor, Lennart Nordlund, fil. stud., nat:s förste kurator, Jonas L:son Samzelius, förste bibliotekarie, nat:s skattmästare (fören:s skattm.).

Avgifterna för 1951.

Alltsedan föreningens bildande 1927 är årsavgiften 3 kr., avgiften som ständigt ledamot minst 50 kr. och såsom understödande ledamot minst 100 kr.

Vädjan om ekonomiskt stöd.

De stigande priserna och det försämrade penningvärdet ha vållat att behållningarna de sista åren gått ner från 1948 kr. 7.588:11 till 1951

kr. 6.239:98. Då föreningen just icke har andra utgifter än för tryckning och distribution av Majhälsningen är det tydligt att utgivningen av vårt medlemsblad håller på att välla ekonomiska svårigheter. Till nästa års kamratmöte kommer därför förslag att framställas om höjning av avgifterna. Under tiden hoppas vi att medlemmarna självmant skola höja sina bidrag. Allt stöd mottages med stor tacksamhet. I gengäld utlovas att reklam skall göras bland f. d. medlemmar av nationen att inträda i kretsen av dess Veteraner.

Nämnden hoppas även detta år att ledamöterna insända sina avgifter och bidrag genom insättning på postgirokonto nr 25906 för Södermanlands-Nerikes Nations Veteraner, Uppsala. Helst före första maj! Inbetalningskort bifogas.

Stöd Veteranerna och Majhälsningen! Av de många hälsningarna från olika håll i landet och världen ha vi förstätt att veteranerna livligt uppskatta den.

Jonas L:son Samzelius.

UPSALASTUDENTEN GENOM TIDERNA.

boken, som med vetenskaplig omsorg och samtidigt roande skildrar upsalastudenternas levnadsöden från äldsta tider och fram till våra dagar, vill vi åter fästa landsmännens uppmärksamhet på. Det är ett verk, som i sin förnämliga utformning och med sitt rika material bör vara en avgjord tillgång och en sann glädjekälla för varje upsalastudent. Speciell aktualitet bör det ha bland landsmännen just nu, då nationen står i begrepp att fira sitt 300-årsjubileum, men en kärkommen present är det också till upsalastuderter i alla åldrar. Bunden i ett förnämligt band kostar boken 27:— kr. Den kan varmt rekommenderas — Upsalastudenten genom tiderna står sig genom tiderna.

Lundequistska Bokhandeln i Uppsala är förläggare.